

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo laikraštis. L. Vyčių organizacijos organas,

TOMAS V. SAUSIO (JANUARY) 15 D., 1918 M. No. 1 (42).

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Inžengus į Naujus Metus.

PERŽENGUS senų metų slenkstį, atsistojus Naujų Metų priėngyje, indomu atsigrįžti ir dirstelti, kokį pėdsaką palikome savo veikimu; indomu apsidairyti visomis pusėmis, apžvelgti, kokie darbai stovi prieš akis ir visa, kas supa mūsų gyvenimą.

Praėjusieji metai, tai metai liudėsio ir skausmų. Palydėtieji metai nešė žmonijai ašaras, tvanus kraujo, kalnus lavonų ir griuvėsių.

Ten, Lietuvoje, mūsų priešai tęsė savo žiaurų viešpatavimą, priversdami lietuvius jų klausyti, jiems tarnauti. Lietuviams prisiėjo kęsti šaltį, badą, nešti įvairias sunkenybes. Lietuvių viešasis judėjimas buvo visiškai užspaustas, net sodžius su sodžiumi negalėjo susižinoti, giminė su gimine susieiti.

1917 metai gimtajai mūsų žemei buvo metais sunkaus ištyrimo. Nebuvo jau tiek naikinančio darbo, kaip ankstesniais metais; ugnies ir kardo veikimas nebuvo taip skaudus ir žymus; nebuvo tokių žymių karuomenių mušių, bet buvo kitos rūšies galynės: tai vidujinė kova, kova valios ir ištvermės prieš gyvenimo neprielankiąją pusę, kova proto ir širdies. Kovojo lietuvis veikėjas, kovo-

jo lietuvis sodietis. Turėdamas iš vienos pusės patrijotines, visuomenines pareigas, iš kitos įsakytas, prirestas, svetimas, turėjo lietuvis mokėti, kaip vieną ir kitą išpildyti, kad Lietuva nenukentėtų.

Ir mokėjo. Darodymui to, tarnauja nesulaužoma ištvermė, nepergalimas atsispyrimas. Ne visuomet lietuvių atsispyrimas yra viešas, garsus. Tylėjimas dažniausia yra vienišelis jo ginklu. Bet mes, lietuviai išėiviai, budami svetur, numanome, kad tas mūsų brolių tylėjimas buvo stipriausias sielos protestas.

Jeigu lietuviai gimtoje žemelėje pernešė, išlaikė aršiausius ištyrimus ir audras 1917 metais, tai galime būti tikri, kad jie perkės visa, kas jų laukia 1918 metais. O susilauks, rasi, dar didesnių sunkenybių ir kritiškesnių momentų. "Siera" Lietuvos žemelė netuoj sučiulps, sutrauks ašaras ir vargą žmonių. "Prigėrus ne prakaito,—kaulų, kraujų!"—negreit nublaivins savo veidą. "Ant kaulų, kapų auga kalnais žolė, linguojas nuo aukso ramos."—Ilgai Lietuvos dirva bus sunku parenti ir dirbti lietuviui artojuj, nes jis žinos, jis jaus, kad jis triūsia ant savo brolių krutinių, kad jis ardo žemelę at-

skiestą brolių krauju ir sultimis. Ne vien šitie liudni reginiai bus lietuvių akyse 1918 metais, jam reiks susidurti su daug svarbesniais dalykais: su dalykais nuo kurių prigulės toks ar kitoks išsirišimas lietuvių klausimo, kuris greičiausia šiais metais ir bus išrištas.

Lietuviai gimtoje žemelėje išpildė savo priedermes pereitais 1917 metais. Jie apsigynė nuo žiaurių pavojų, išgelbėjo gyvybę. Maža to, jie žymiai pasidarbavo savo tautos ateities reikalais. Priėjo net ligi to, kad išgavo vokiečių valdžios leidimą sušaukti Vilniuje politiską Lietuvos Seimą, kurio svarba tame, kad davė pradžia lietuvių valdžiai, kuriai jau perleistą dalinis Lietuvos valdymas.

Klausimas dabar, kaip atliko priedermes lietuvių išėivija. Čia turime pasakyti, kad ši-tą atliko, tik nedaug. Amerikiečiai lietuvių pereitais metais žymiai subrendo orientacijos žvilgsniu. Nustojome blaškyties į įvairias puses, o aiškiau atsistojome prie savų reikalų, pritardami aiškiai kovojantiems už demokratijos principus, už mažų tautų teises. Apčiuopiamojo veikimo savo tautos reikalams tečiau padarėme labai maža. Net skriudu įsivaizdinus, kaip maža sudėjome aukų gelbėjimui nukentėjusių brolių nuo bado, šalčio ir kitokių vargų. Dirstelėjus į mūsų veikiančius fondus, varančius šelpimo darbą ir besirupinančius Lietuvos laisvės reikalais, pajunti gėdą ir baime, kaip maža dar išėivija ima į širdį Lietuvos ateitį, jos savystovų gyvenimą. Nuširdžiausią darbą apreiškė lietuvių katalikų visuomenė, nesusitepus pati ir savo tautos ambicijos pakampinėmis derybomis, parsidavimais, o aiškiai ir tiesiai stovėdama prie Lietuvos reikalų. Delele sulaisvamanėjusių tautiečių, susigrupavusių liberalų srovėn, garsiai šnekėjo apie Lietuvos reikalus, spraudėsi juos atstovauti, bet tuluose atvėjuose ne tik ką nepatarnavo, bet pakenkė. Ji (liberalų srovė) pereitais metais erzino ir piktino plačiąją visuomenę, užlaikydama sauvaliai pasisavintus lietuvių Dienoje surinktus pinigus, tuo tarpu kada visuomenė sukančius lupas sielojosi brolių likimu. Liberalai užsitraukė ir iš kitos pusės juodą šešėlį. Jų vadai slaptai pirkliaavo Lietuvos

reikalais. Liberalų srovės veikėjai pereitais metais padėjo nezaležnikijos atstovams demoralizuoti lietuvių visuomenę, užstodami juos plunksna, žodžiu ir iš vien su jais darbuodamiesi.

Apie socialistus nesmagu nei kalbėti. Jų "Keleiviai," "Šakės-Kardai" po senovei varė savo juodą darbą. "Šakė-Kardas" savo skiltyse nešė visa tai, ką murzinas liežuvis gali pramanyti, paleisti eikštėn. Bet, ačių Dievui, piemenų kulturai galas arti—1917 metais tas šlamštelis turėjo patunėti apdvėsęs, kol susirinko šiokių-tokių spēkų. "Keleivis" ir-gi varė savotišką kultūrą—skelbdamas nelaimingus senbernius ir senmerges, norinčius apsivesti. Visus jo nuopelnus vis-gi istorija pamėgins kada nors išaiškinti.

Abelnai imant, 1917 metai, ypač antra jų pusė, lietuvių tautai buvo ypatingi. Aiškiau nušvito jos reikalai. Pasaulis sužinojo, link ko lietuvių turi teises, ko siekiasi ir trokšta ir kas jų troškimus patenkinti gali. 1917 metais pradėjome daugiau realų darbą dirbti. Žymiai sumažėjo ginčai, barniai, užtad daugiau apsiereiskė rimto veikimo. Rimčiau susiorganizavome, geriau apčiuopėme savo teises.

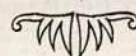
Sunkūs buvo mūsų tautai 1917 m. Norėjo mus dvasioje ir kune sulaužyti, stumė link nusiminimo, bet mes, kurie tikime į Dievą, į jį valią, nepametėme vilties geresnės ateities. Nusiminimas nenulenks mums pečių ir rankų. Drąsiai ir atkakliai eisime prie užbriežto tikslo, neatsižvelgiant į baisiausias audras ir uraganus.

Sudiev, Seniems Metams! Nors buvo kruvini, skausmų metai, vis-vien nemesime jiems akmeniu prakeikimo. Priešingai, busime dėkingi už tai, kiek gero mums davė, o piktą užmiršime. Suvirtino mummyse įsitikėjimą, indavė į rankas ginklą, ginklą išstvermės ir vilties.

Galingi dvasioje, sveikiname Naujį Metą, kaipo metą pergalės, susivienijimą išskaldytos, išmėtytos lietuvių tautos, atgimimą Lietuvos jai priklausančiuose rubežiuose!

Žengiamo pirmyn pilni vilties ir drąsos!

M. Z.

Auginkime Vyčių Organizaciją.

Visiems žinoma, kad žmonių intekmė ir pajėga apsiereiškia organizacijoje.

Kol Amerikos lietuvių jaunimas buvo nesusiorganizavęs, išsklijęs, jojo intekmės, jojo balso, gyvenime, tarytum, nei nebuvo. Sekė jis visokius vadus: ėjo į svetaines jų minčių klausyties, ėjo į įvairius vakarus bei pramogas, nesaugodamas savo dvasios nuo nuodijančių intakų. Ten jis (jaunimas) klausėsi kalbų, išplustančių Dievą, bažnyčią, tikėjimą, tautybę, savo jausmus, kuriais jis visa tai gerbė, kuriems visa tai buvo brangiausia bei arčiausia. Iškreiptos dvasios atstovams begalo sekėsi, jų veikimas buvo pasekmingos: jaunimas nesusipratimu juos rėmė moraliai ir medžiaginiais. Išrodė, kad Lietuvos viltis, sveikiausia jos sultis pražuvo iškrypusios dvasios dujose. Bet ne.

Padvelkė naujas, sveikas vėjelis ir tas jaunimas atgijo, atitoko, prablaivė akis ir suprato, kur einas. Pasuko kiton pusėn — į tiesų ir prakilnų kelią.

Kelintus metus mūsų jaunimui pučia švelnutis, gaivinantis Lietuvos Vyčių organizacijos vėjelis. Vyčiai ant savo vėliavos išskleidė kryžių ir Vytauto ženklus. Ten kabo ir kardas. Vytautas buvo didžiausias tautos karžygis ir kardu gindamas savo tėvynę, jos laisvę — vijo lauk iš jos priešus, pasikėsinusius išplėsti tuos brangiausius tautos turtus. Vyčiai — Vytauto ainiai! Ir jie tą vardą savyje vykdo. Visų-pirma jie atstumė visus tuos, kurie nešė dvasios purvus, paskui stojo ginti tautybę. Šiandien jau galime pasidžiaugti, pasigėrėti Vyčių darbais ir veikimu. Tvirkinimo apaštalai su bureliu pavergtų pasekėjų atsiliko nuošalyje, ir skursta, džiūsta, kaip ta medžio šaka, atskilę nuo tautos kamieno, netekę jo širdies gaivinančio kraujo. Keliolikos metų darbo vaisiai nedavė tikros formos tai atskalai, dėlto, kad jos apaštalamis nerupėjo jokia idėja. Jiems tik terupėjo naudoties žmonių nesusipratimu ir iš jo gyventi.

Vyčių burys jau didelis ir vis auga. Bet, sulyginus su neorganizuoto jaunimo masėmis, jis dar mažytis. Plačiosios ma-

sės, nors ir joms jau susipratusioji visuomenė daug padarė, atrubežiuodama blogą intaką, vis dar neužėjo ant tikro, tiesaus kelio. Dauguma jaunimo vis dar tebetarnauja salionų gerovei, naikina ten brangiausius turtus—sveikatą, turtą. Daugumai lietuvių jaunimo Lietuvos balsas, jos reikalai ir teisės nepasiekia širdies, nesušildo jausmų. Nuo viso-ko, kas mums dabar labiausia privalo rūpėti, tam jaunimui dar it šaltu vėju pučia.

Sprauskimės tad prie jo. Vadinkime pamesti tuščią gyvenimą. Kvieskime stoti į eiles susipratusių sunų, traukime į Lietuvos Vyčių organizaciją, kurios tikslai ir darbai pilnai atsako jaunimo dvasiai, jaunimo pašaukimui! Tėvynė Lietuva rengiasi prie naujo gyvenimo. Ji suvarginta ligi paskutiniosios. Pačių sveikiausių spėkų — jaunimo — ji neteko. Ji išliks gyva, laisva, kada visi gyvieji jos sunūs apibrangys jos gyvybę ir laisvę, kada visi, it vienas, nusikratys vergų dvasios ir vėlys geriau žuti už liuosybę, negu prisiimti vėl svetimų valią. O svetimos valios užmetimas mums grąšo. Čia vokiečių, čia lenkų apetitai. Lenkai, nors kitiems dar bernauja, jau taiso ir suka kilpą užmesti Lietuvai ant kaklo. Jie dabar visur skelbia, kad Lietuva priklauso jiems, kad praeities ryšiai duoda dorišką jiems teisę Lietuvą valdyti. Budėkime. Gėda ir amžina prapultis mūsų tautai, jei vėl svetimon vergystėn inkliutume, o kas aršiausia, jei vieną jungą pamainytume kitu — nauju, siauriau intaisyta kilpa, kiekiau užspaudžiančia kaklą.

Jaunime! Tėvynė į tave žiuri, kaipo į viltį savo laisvės, apgynėją jos teisių. Organizuokimės! Paskirai, nors ir turėsim geriausias mintis, degsime noru už Tėvynės laisvę pasišvesti, bet pastangos bus nežymios, neintekmingos.

Lietuvos Vyčių organizacija baigia auginti 4-tą tukstantį narių. Butų visiems nariams linksma, džiaugsmas, jei ligi sekančiojo, 6-jo, Seimo, organizacija turėtų jei jau ne virš 4-rių, tai nors lygiai 4-ris tukstančius tikrų narių. Tas padaryti galima ir nesunku. Tik daugiau agi-

tacijos. Kuopos tiksliai turėtų įrengti prakalbas išaiškinimui ir pritraukimui jaunimo Vyčių organizacijon. Ligšiol tik-

slios agitacijos nedarėme. Pamėginkime. Didinkime Vyčių organizaciją!
Matas.

APŽVALGA

IŠKĖLĖ LIETUVOS LAISVĖS SAVAITĖS SUMANYMĄ.

Tautos Fondo 32-ras skyrius pajudino tokį sumanymą:

“Tautos Fondo 32-ras skyrius Šv. Jurgio par., Chicagoje, sausio 7 d., laikytame susirinkime, aptaręs svarbą sudarymo kodidžiausio skaičiaus, arba kitaip sakant, Lietuvos gelbėtojų armijos, nutarė kreipties į T. F. Centro Valdybą su šitokiu sumanymu: Įrengti Suv. Valstijose Lietuvos Laisvės Savaitę, pasekmingam išaiškinimui lietuvių plačioms minioms Lietuvos reikalų, ypač jos laisvės, kuri vis arčiau jau imama pasaulio domon, ir, anksčiau ar vėliau, bus padėta ant nusprendimo svarstyklių.

Centro Valdyba žinos, jos dalykas kaip geriau tokią Liet. Laisvės Savaitę įrengti, 32-ras skyrius tik mano, kad ją būtų patogų rengti Kat. Sp. Kom. pereitą rudenį įrengtos Savaitės pavyzdžiu, sujungiant su Šv. Kazimiero švente arba Lietuvių Diena.

Šis sumanymas buvo priimtas visu susirinkime dalyvavusių narių”.

Sumanymas labai svarbus, vertas įvykdyti. Laikas prieiti plačiasias minias, išaiškinti joms Lietuvos reikalus, Lietuvos laisvę. Kartą tos minios bus pritrauktos, supras tuos reikalus, tuomet juos remis ir gins.

Iš širdies trokštame, kad šis sumanymas būtų įvykdytas.

AUKA “VYČIUI”.

Lietuvos Vyčių 2-ra kuopa Lewiston, Me., organui “Vyčiui” paaukavo \$27.00. Centras auką jau gavo. Nuoširdžiausia ačiū!

STATISTIKOS REIKALĖ.

Norėdami, kad darbas gerai sektųsi, turime pažinti dirbamą dirvą.

Jau keletas metų dirbame ant tėvynės dirvos, o turime prisipažinti, kad darbas tik pradėdamas, jis tik užimamas.

Esant Lietuvoje, gana buvo žinotis apie lietuvių tautą, jos vargus ir priepauidas ir t.t. Šiandien jau tiek neužtenka. Šiandien reikia pažinti Lietuvą, kur jos eina etnografiniai rubežiai, reikia permąnyti jos ekonominis ir politinis buvis. Lietuvos pažinimo pamatu gali būti rimta statistika įvairiose jos šakose. Statistika turi būtų mūsų pačių sutaisyta, kitaip, aišku, apie jos kompetentiškumą ne gali būti kalbos. Nuostabus aplinkybių susidėjimas. Mes daug geriau nusimano me apie kitų tautų, valstybių stovį, jų įvairias sritis, negu apie Lietuvos, kurios tikriausiais piliečiais mes esame. Delto tai svarbu turėti krašto statistiką.

Amerikiečiai lietuviai galėtų padaryti naudingą žmonių statistiką, ištiriant, kiek kokių profesijų žmonių mes turime. Čia darbo rasime pakankamai visi. Tik neužmeskime šito užmanymo.

J. Žitkus.

Redakcijos prierasas: Žmonių statistika sulyg jų užsiėmimo amerikiečių lietuvių tarpe būtų labai naudinga. Išgavus Lietuvai politišką laisvę, būtų žinoma, kur prireikus jieškoti reikalingų darbininkų. Sutaisyumu tokios statistikos, mums rodos, parankiausia būtų užsiimti vienai idėjinei mūsų organizacijai, saky sime L. Darbininkų Sąjungai, kuri turi įsisteigus “Lietuvon Grįžimo Biurą.” Vienas ir kitas tuodu dalyku labai rišasi iš vien ir abu svarbu įvykdyti. Pagelbon galima būtų pasikviesti kitas organizacijas, pavienius asmenis ir t. p.

*L. Katalikų Spaudos Komisija, Šv. Kryžiaus
Kone visi mirtos komisijos nariai gra Vjčai.*

par., Chicagoje, pasidarbauusi įrengimu Spaudos Savaitės, lapkričio mėn. 1917 m.

Atsakymas Dr. A. L. Graičunui.

(Kas negavo nuo Dr. A. L. Graičuno asmeniškai prisiūtų žinių apie taip vadinamą "Liaudies Universitetą," tas, be abejo, apie jį girdėjo iš laikraščių, pasikalbėjimų, ar iš kitų šaltinių. Kad geriau nušvietus minėtos įstaigos ir jos vedėjo fizionomiją, žemiau talpiname jo laiškus su priedais ir atsakymą, duotą L. Vyčių organ. vice-pirmininko — J. Navicko "Vyčio" Red.).

Gerb. Tamista:

(Tai yra laiškas prie "Liaudies Univ." informacijų. "V." Red.).

Perskaityk — padumok! Paduok kitam ir dabok! Ar nori geresnės ateities sau, savo šeimynai, savo broliui ir seserei?

Ar nori, kad tave gerbtų ir godotų visi? Ar nori, kad tavo vardas taptų nemirtinas? Ar nori matyti savo akimis senukus savo, sėdinčius po medžiu ramiu ir užganėdinančiu veidu, laukiant, kada žvakelė gyvybės užges? Ar nori matyti savo akimis nuveiktus apšvietos ir kultūros darbus, tokius didelius, pastebėjimo vertus, kad rodos ant pirmo pažiūrėjimo, jog tai niekas kitas, kaip stebuklai—o vienok tik darbas bus toks—nuveiktas tobulo proto ir rankos.

Tai netik pats perskaityk šį apskelbimą, bet ir kitam paduok, kad perskaitytų, o perskaitę pasikalbėkit ir tapkit nariais Liaudies Universiteto.

Pasarga: Pirmojo tukstančio narių vardai ir pavardės bus įrašyta auksinėmis raidėmis Lietuvių Tautos Knygoje, kur laikui bėgant tavo vaikai ar anukai užaugę ir pažvelgę Lietuvių Tautos Knygoje ras savo pavardę—jo širdis pradės iš džiaugsmo garsiau plakti, jis didžiuosis savo tėvo, ar motinos prakilnumu ir tobulumu sielos—jam bus tai keliavedis prie tikslingo, prakilnaus gyvenimo.

Tad prižadėk tapti nariu Liaudies Universiteto.

Dr. A. L. Graičunas.

(Prie laiško seka toks priedas. "V." Red.).

Gerbiamas:

Šv. Tėvas mūsų lietuvius pasiūlė arba geriaus pasakius įstatė ant pardavimo galingesnėms tautoms ir aiškiai pasirodė pro-German. Norėčiau žinoti kuom dantes gerb. Vyčiai nuplaus tą dėmę. Nes mūsų kunigai priguli no Rymo, tad pasilieka neištikiamais piliečiais Suv. Valstijų.—Ką daryti manot? *Dr. Graičunas.*

Atsakymas Dr. Graičunui.

Gerbiamasai Tėvynaini!

Jūsų laišką gavau. Ačiū! Tamsta

reikalaujate atsakymo. Mintys tame laiške išreikštos paliečia ne vienatą, bet visą L. Vyčių organizaciją. Musų konstitucija reikalauja, kad "nariams turi rūpėti geras susivienijimo vardas ir delto niekad neleisti to, kas organizacijos garbei galėtų kenkti." (L. V. Konst. III: 3). Todėl aš esu priverstas duoti Tamstai platų ir viešą atsakymą.

Sakote "Šv. Tėvas aiškiai pasirodė pro-German." Lengva pasakyti, bet ne taip lengva savo išsitarimą faktais patvirtinti. Šv. Tėvas yra Bažnyčios galva. Jo priedermė—prižiūrėti, kad netiktai pavieniai Bažnyčios nariai pildytų savo pareigas, bet ir ištisos katalikiškos tautos. Jų pareigos—Kristaus principai, tikėjimo bei doros taisyklės. Tautų kilmė, viešpatijų politikos bei ekonomijos stovis—Šv. Tėvui nerupi. Jisai vien rūpinasi, kad visos tautos gyventų taikoje, viena kitos neskriaustų, viena kitai pripažintų jai priklausančias teises, bet ypatingai, kad kiekviena viešpatija rūpintųsi savo piliečiais, nevaržytų jų sąžinės liuosybės ir kiekvienam padėtų atsiekti savo Tikslą.

Kuomet vaikai nesūtinka, pešasi—šeimynos tėvas nuliudęs rūpinasi juos sutaikinti. Taip ir šv. Tėvas. Kuomet tautos skriaudžia viena kitų, kariauja—šv. Tėvas atsiranda kėbliausiam padėjime. Kuri pusė kalta?—Kovoje abi pusi teisingi. Tėvynės bei liuosybės meilė užslopina kovojančių protą, dažnai ir širdį. Užgauti patriotizmo jausmus—mirtinai sužeisti tėvynainį. Šv. Tėvas visų lygus tėvas. Ir šiandien jam užmesti, kad jisai vienpusis, suvis negalima.

Šv. Tėvas Benediktas XV niekuomet viešai neišreikšė, kad jisai prielankesnis vokiečiams, negu kitoms tautoms. Priešingai, jisai išreikšė viešą protestą prieš vokiečių pasielgimą Belgijoje ir kitose užgrobtose šalyse.

Vokiečių nuožnumas visiems žinomas. Jeigu šv. Tėvas jų nuožnumo nepasmerkė viešai, dar nereiškia, kad pastarasis jiems prielankus.

Šiandien netruksta ant šv. Tėvo skundų. Jisai žmogus įtekmingas. Politikai

bei viešos opinijos dirbėjai tai gerai žino, delto ir stengiasi šv. Tėvo pasielgimus bei žodžius savaip išaiškinti. Bet kiekvienas garbės vertas žmogus, nesupratęs ir neįstyręs dalykų tiesos šviesoje, kaltinamojo nepasmerks.

Išsireikšti, kad: **“Šv. Tėvas mus lietuvius pasiulė arba geriaus pasakius įstatė ant pardavimo galingesnėms tautoms”** yra žiaurus šv. Tėvo šlovės nuplėšimas lietuvių visuomenės akyse. Musų katalikiška visuomenė gerbia šv. Tėvą, kuris rupinasi nevien josios tikėjimo bei doros reikalais, bet taipgi atjaučia lietuvių vargus. Šiandie kiekviena tauta verda tiktai kerštu ir pagieža—jisai vienas težadina visus prie taikos. Šv. Tėvas Benediktas XV rugsėjo 16 dieną, 1917 metais, pasiuntė į visas kariaujančias viešpatijas atsisaukimą taikos derybų užvedimui. Savo išlygose aiškiai pažymėjo, kad visos ir smulkios pavergtos tautos privalo ingyti pilną liuosybę. Tarpų šitų smulkių tautų yra ir Lietuva. Veltui kaltinti žmogų, kame pastarasis suvis nekaltas, bet dar rupinasi musų liuosybe.

Karės vėsulai užėjus, Lietuva tapo nelaiminga josios auka. Musų tėvynainiai, gyvenantieji Suv. Valstijose, stvėrėsi gelbėti nelaimingos tėvynės. Bet, deja! Musų tautos įvairūs gaivalai rupinasi daugiau savos partijos reikalais, negu tėvynės likimu. Jie, paskendę aklo partyviškumo bangose, nesugeba apkainuoti svetimo gero darbo. Jeigu žmogus ne lygių pažiūrų, ne vienodų idėjų—visa, ką pastarasis gero daro, neturi jokios vertės. Atminkime tas aukas, kurias šv. Tėvas pasiuntė musų vargstantiems broliams Lietuvoje. Sulyginkite Jūs, Lietuvos geradariai, savas aukas su anomis! Aukoti paskutinį savo centą Lietuvos reikalams—yra musų priedermė; mus verčia tautiški ryšiai. Šv. Tėvas liuosas nuo šių priedermių. Jisai gelbsti kiekvieną nuvargintą tautą; jisai gelbsti Lietuvą. Ir štai mes, atsidėkodami, atimame jam gerą vardą. Veltui kalbėti apie prakilnius dėkingumo jausmus! Butų gera, kad musų širdyse dar rastųsi nors paprasti humanizmo jausmai.

Sakote **“Norėčiau žinoti kuom dartes gerb. Vyčiai nuplaus tą dėmę.”** Keistas užklausias! L. Vyčiai tautiškuose dalykuose su šv. Tėvu neturi nieko bendro.—

L. Vyčiai lietuvių visuomenės dalis. Jų idėjos bei tikslai nesiskiria nuo musų visuomenės pažiūrų. Dabartinis vienintelis lietuvių visuomenės troškimas—matyti brangią tėvynę liuosa ir laiminga. L. Vyčiai, gaivindami savo sielose tą pačią viltį, griežtai pasipriešins kiekvienam, kuris išdrįstų užslopinti musų tautos liuosybės idėją. Nors L. Vyčių organizacijos nariai jauni, bet jų protas rimtas ir subrendęs. Jie sugeba savystoviai spręsti apie viršminėtų faktų svarbą. L. Vyčiai niekuomet nepasmerks žmogaus, kuomet pastarasis nėra kaltas. Priešingai, jie labai dėkingi šv. Tėvui už jo aukas, suteiktas nukentėjusiems lietuviams nuo karės, ir už jo pastangas išgavime liuosybės mužutėms pavergtoms tautoms. Veltui jieškoti dėmių, kame jų nėra. Verčiau atkreipti atydą į savas dėmes, kurios gali užtraukti ant musų svetimų tautų panieką ir gėdą.

“Musų kunigai priguli no (nuo) Rymo.” Lietuviai kunigai, kaip ir visų tautų, tikėjimo bei doros dalykuose visiškai priklauso nuo šv. Tėvo, kuris suteikia jiems pilną valdžią aprupinti dvasiškus tikinčiųjų reikalus.—Tautiškoje dirvoje kiekvienas lietuvis turi lygias teises bei lygias priedermes. Tėvynainio vardas garbingas; kiekvienas mėgsta juom didžiuotis. Bet tiktai tas lietuvis vertas šio vardo, kuris savo priedermes nušviečia darbais. Lietuviai kunigai, aplamai imant, yra ištikimiausi musų tėvynainiai. Joki musų profesionalai tautiškuose nuopelnuose negali susilyginti su kunigais. Manau ir Tamsta, Gerbiamasai Daktare, tai neužginsite! Pagaliaus, tekalba jų pačių darbai!—Nuostabu, kaip žmonės inteligentai neatskiria tikėjimo nuo patrijotizmo. Bet, čia ne logikos stoka... Neapykanta suteršia ir šviesų protą ir prakilnią širdį.

Tvirtinate, kad **“kunigai” pasilieka neištikimais piliečiais Suv. Valstijų.** Suv. Valstijos apsirupins savais reikalais ir be lietuvių geradarių malonės. Vietinė valdžia žino, kas S. V. ištikimas, kas ne.—Netiktai vieni kunigai, bet ir visi katalikai be tautų skirtumo, pripažįsta šv. Tėvą Bažnyčios galva. Suv. Valstijų valdžia niekuomet neintarė katalikų, kad jie butų neištikimais šios šalies piliečiais. Visoj šalyj esama 100 milijonų gyventojų, iš kurių 16 milijonų katalikai. Suv. Valstijų laivyne, kame tarnauja vien jurinin-

kai liuosanoriai, 40 nuošimtis katalikai. Gera proporcija! Neveltui Suv. Valstijų valdžia pripažįsta, kad katalikai yra geriausi piliečiai.

Mums lietuviams terupi mūsų reikalai. Svetimtaučiai mūsų likimu nesirūpina. Jeigu mes tarpu savęs nesutiksime — šmeišime vieni kitus, užgauliosime savųjų jausmus ir teršime jų principus, kurie mūsų broliams brangūs ir šventi — kame mūsų tautos ateitis?

Užbaigdami savo laišką, klausiate, ką L. Vyčiai mano daryt — “Ką daryti manot?” — L. Vyčių konstitucijoje užbrėžti visi jų veikimo dėsniai. Šitoji organizacija pagimdyta tarp skausmų bei vargų, giliai atjaučia meilės bei vienybės ryšį; visus vyčius bei vytes riša karšta tėvynės meilė. Lietuvaitės-vytės išsiveržė iš svetimtautiškos intekmės ir sužadino savo širdyse tyrą tėvynės meilę, kad ją galėtų inkvėpti ateinančioms kartoms. Jaunikačiai-vyčiai stojo Suv. Valstijų armijos eilėse; jie kariauja už šios šalies laisvę, kad užpelnytų liuosybę Lietuvai.

Mūsų dvasiškija visa širdžia remia L. Vyčius, kad jie taptų tikrais Lietuvos tėvynainiais. Patys vyčiai bei jų rėmėjai netarnauja jokio aklo partyviškumo reikalams, bet visą savo darbą aukoja savo brangiai Matušei-Tėvynei. L. Vyčiai ir toliau kartu su mūsų dvasiškija darbuosis savo idealų inkunyme.

Veltui pastangos nukreipti L. Vyčių idealus! Visas L. Vyčių darbas ir pajėgos pašvęstos Lietuvai, Lietuva-gi—Kristui!

Šalin šmeižimas, neapykanta! Tepranyksta aklas antikatalikiškas partyviškumas Jusų tarpe. Negimdykite naujų skausmų — jų lietuviams jau užteko! — bet dirbkite naudingą, tėvynainio vertą darbą. Nenoroms veržiasi iš krutinės mūsų dainiaus V. Kapsio žodžiai: “Tegul meilė Lietuvos dega mūsų širdyse... Ir šviesa ir tiesa mus takus telydi!”

Su gilia pagarba,

Jonas M. Navickas,
L. Vyčių vice-pirm.

Redakcijos prierašas. Ir “Vyčio” redakcijai Dr. A. L. Graičunas prisuntė apie “Liaudies Universitetų” pluoštą informaciją ir pridėjo tokį prierašą:

Gerb. Red. Vytis. — Dartes, kada šv. Tėvas pardavė Lietuvą galingesnem tautom — ir kada jo šventenybė pasirodė jog yra Pro-German, tai mūsų Gerb. Kunigai budami prigulmingi no šv. Tėvo, atsirado akysna *Suvien. Valstijų kaipo neloyališki jos piliečiai* (autoriaus pabraukta. “V.” red.), todėl ar nelaikas yra mums lietuviams atskyrui tobulinties be pagalbos Gerb. Kunigų, ir tuom išreikšti patikrinančiai, jog mes lietuviai esam tikrai ištikiami ir lojališki Suv. Valst. Piliečiai.”

Išrodo, lyg Dr. A. L. Graičunas neturi ką veikti, pašvęsdamas laiką rašinėjimui nerimtu, negudrių laiškų. Į apšvietos dalykus, į liaudies švietimą mes žiurime rimtai, todėl, ar negeriau būtų, jei “Liaudies Universiteto” vedėjas, vieton insinuacijų, paskelbtų visuomenei atstovaujamos įstaigos veikimą, išduotų atskaitas aukų, paskelbtų, kokie asmenys pasirengę, arba pasižadėję vykdinti “Liaudies Universiteto” uždavinį. Dabar jieškoma paramos, užuojautos visai neaiškiam, neapčiuopiamam dalykui.

STORAS PONAS.

Vienas storas ponas samdėsi vežėją. Vežėjas dirstelėjo į savo menką kumelaitę, pakasė pakaušį ir tarė:

— Gal Tamstą galima būtų nuvežti du kartu? Mano kumelaitė išsyk neįstengs Tamstos nuvežti.

KAIME.

Gydytojas, užrašęs vienai ligonei dielių, po kokio laiko ateina pas ją ir klausia:

— O ką, ar pagelbėjo dielės?

— Et, vos tik dvi žalias galėjau suvalgyti, o kitas turėjau iškepti.

SUNKI LIGA.

Šeiminkė: — Meldžiu, tamstėle dar valgyti?

Svečias: — Labai ačių, kiek galėjau — valgiau, daugiau negaliu. Mat aš turiu tokią ligą: kaip tik privalgau, taip ir nenoriu, nei begaliu daugiau valgyti.

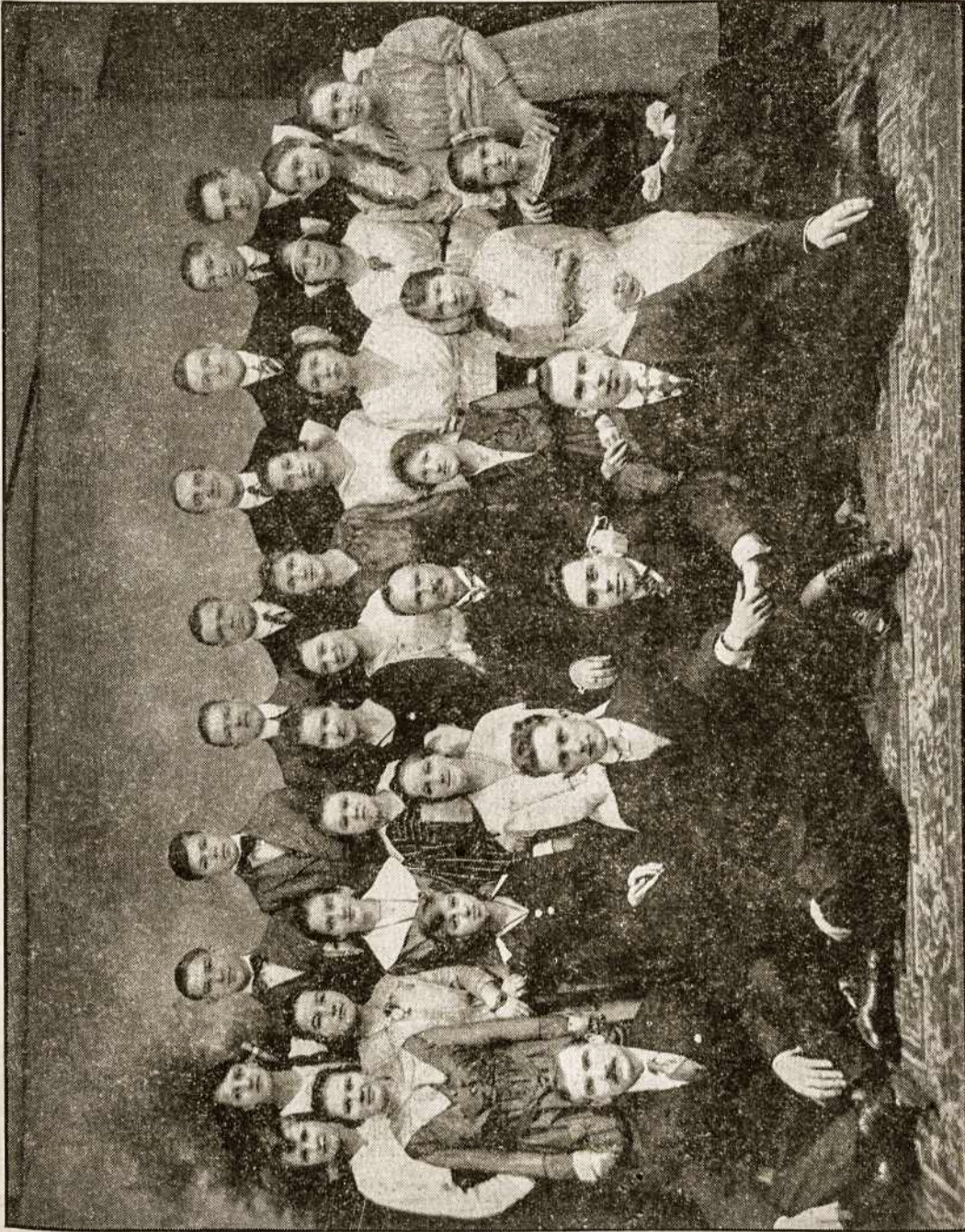
PRASITARĖ.

Pavalgęs pietus, dėdė išsitiesė ant sėdynės. Tai pamačiusi mažytė Magdutė sušuko:

— Vat, dabar tai jau turtingi busime.

— Kodel?

— Mamytė sakė, kuomet dėdelė kojias išties, apvaldysime turtą.

Lietuvos Vyčių choras Šv. Pranciškaus parapijoje, Minersville, Pa.

Ką ir Kaip Skaityti.

Skaitymo svarba.

Geras prietelis—tai draugas, kuris ištikimas laimėje ir nelaimėje. Laimingas, kas turi gyvenime gerą draugą; tuo laimingesnis, kad gerų prietelių labai maža. Su tikroju draugu draug audžiama svajonės, apsieičiama mintimis; draug eina į darbą, į mokyklą, į bažnyčią; draug žaidžiama.

Kaip su žmonėmis, panašiai susiartiname, susijungiamo su kai-kuriais daktais. Turime, pavyzdin, numylėtą instrumentą, kuriuomi grojame, numylėtą užsiėmimą, kuriam daugiausia pasiėvenėiamo. Visų-mylimiausiu prieteliu tokių daktų eilėje turime knygą, laikraštį, žodžiu, spausdintą žodį.

Knyga yra geriausias prietelis, kuris malonina ir įvairina gyvenimą. Skaitydami diena dienon, plėėiamo savo žiniją. Žiniją-gi suteikia džiaugsmą ir laimę. Galima taip-pat skaityti vien del malonumo. Darome tai tada, kuomet skaitome labai užimančią knygą: puikią apysaką, aprašymus kelionių, dramas ir t. p. Indomi knyga prašalina nuobodavimą. Šalip kasdieninių užsiėmimų, šalip susirinkimų, kuriuose dalyvaujame, atlieka ir liuosų valandų. Tuomet imame knygą ir skaitome. Kas skaito, tas naudingai sunaudoja laiką, lavina protą. Turime tasyk prietelių savo namuose.

Knyga pajvairina gyvenimą, atneša naujas mintis, didina išsilavinimą. Skaitydami kas kart aiškiau pažįstame pasaulį ir žmones, laipsniškai ineiname į gamtos paslaptis ir artinamės prie to aukuro, ant kurio amžiai krovė sunkiausias ir rimčiausias pastangas ir darbą, kur sigrentė žmonių minties pumpuras ir kuri vadiname Mokslas ir Dailė.

Naudingų žinių, dvasinio peno randame ne kiekvienoje knygoje, ne kiekviename rašte, o tik rupe stingai ir išmistingai atrinktuose.

Ką reikia skaityti?

Visų-pirma tokius raštus, kurie plėčia abelną išsilavinimą. Geresniam apsi-

pažinimui su prigimta kalba, reikia bent po keletą kartų perskaityti gražiausius ir rimčiausius tautinių rašytojų veikalus, šalip to stengiantis pažini ir lietuvių gramatiką. Kitaip negalima pažinti taisyklingos kalbos ir rašto ir išsilavinti.

Protą žymiai galima apšviesti išgilinant į žmonijos praeitį, beskaitant tautų istoriją, iš kurios apsipažįstame su jų kultūra, su jų mokslu. Istorija lengvai skaitoma, panašiai apysakai, o nauda be galo didelė, nes platina mūsų žinių šaltinį. Bet kiekvienas jaunikaitis pirmoje vietoje turi pasirupinti pažinti savo tautos istoriją.

Šiandien gyvename gadyne kovų įvairių minčių, įvairių pasaulėžvalgų. Kad sustiprėti savo principuose, nuo kurių nepatrauktų atkakliausios įvairiausių minčių bei pasaulėžvalgų bangos, reikia skaityti apologetiškojo turinio knygos, bibliją bei kitas aiškinančias tikėjimo tiesas.

Šalip knygų, reikia skaityti laikraščiai, kurie rašo, kas dedasi pasaulyje, kaip klostosi dabartiniai nuotikiai į kuriuos pravartu žinoti, kaip reikia reaguoti.

Svarbesnius dalykus reikia pasilaikyti, ypatingesnes vietas pasižymėti ir laikas nuo laiko iš naujo skaityti. Kiekvienas mokslo grudelis padidina mūsų žinyną.

Knygos lengvaus turinio skiriasi nuo rimtųjų ir mokinančiųjų knygų, bet ir pirmosios pravartu skaityti. Kuomet jaunikaitis skaito gerą knygą, nejučiomis linksta prie gero. Ypač kada skaito apie gyvenimą, darbus, triusą ir nuopelnus pasižymėjusių žmonių. Tokia knyga perima skaitytoją gera dvasia. Bet vargas, jei jaunikaičiui į rankas pakliūva bloga knyga ir jis neatideda į šalį, nepažinęs jos blogųjų pusių. Skaitant blogą knygą, jos žudantieji nuodai skverbiiasi į mintį ir dvasią ir ten pamažu plėtoja savo veikimą, ligi nenukreipia žmogaus proto paheidaujamon pusėn.

Kaip skaityti?

Neskaitykime skubotai. Tai reiškia: kuomet skaitome, nevyti puslapio paskui

puslapi, bet skaityti pamažu, apčiuopiant mintį. Reikia daryti apsistojimus, pagalvoti apie turinį, mėginti įsitęmyti naują žinę, naują mintį. Skaitykime su atskaita. Geriau maža skaityti, bet parinktas knygas ir daugiau mąstant. Daug jaunimo kaiptik priešingai elgiasi: skaito daug, be saiko, o mąsto mažai arba ir visai ne. Negerai, jei knyga uždega skaitytoją, kuris negali nei akių nei širdies nuo jos atitraukti. Kaip visur, taip ir

skaitydami stengkimės valdyti jausmus ir laiku atidėti knygą į šalį, nežiurint, kaip jinai mus užimtų.

Yra tokių, kurie norėtų dieną ir naktį skaityti. Tokie jaunuoliai yra liguisti, perimti karščio.

Tečiau skaityti reikia daug ir noriai. Bet imant knygą, visuomet klausimės: Ką ir kaip skaityti?

Matas.

Pranciška ir Jadvyga Albavičiūtės,

“Žiburio” mergaičių gimnazijos auklėtinės. “Žiburio” gimnazija pirm karės buvo Marijampolėje, Suvalkų gub., dabar persikėlus į Tambov’ą, Rusijoje.

I DARBA.

Per amžius verkiame ir štai
Tėvynės žemė net drėgna
Nuo mūsų ašarų. Užtai
Naikina priešai mus jiega!

* *

Upeliai jau rausvi krauju
Sūnų pasaulio nuskriaustų...
Miškai naikinami gaujų —
Tiek daug žaliųjų iškirštų!

* *

Paukšteliai laksto klykdami;
Pamato: draskomi lizdai!
Klajoja mūsų laukdami
Pagelbos. Nyksta jie visai!

* *

Sunai tikrieji Lietuvos
Toli, toli ištremiami!...
Ir kas-gi juosius išvaduos?
Toliau jei lauksim verkdami!

Šalin, broliūžiai, tinginys,
Šalin ir ašaros, kurios
Mūsų tautą graužia, it vėžys —
Užtenka jau liudnos raudos!

* *

Kol akys mūsų neišdžius,
Upeliai ašarų tekės,
Tautos sunai kol neatbus,
Tauta kentėjo ir kentės!

* *

Lai džiūsta ašaros sūnų,
Lai galės viešpataun' dvasia!
Gana liudnų dainos garsų,
Užtrauk galingą, su drąsa!

* *

Jaunime, stiprinki spėkas!
Tavyje gludi mūsų viltis!
Į darbą spausdami rankas —
Skaisti tautos bus ateitis!

L. Šilelis.

JUROS BANGOS.

Ilgas-ilgas vainikas driekiasi pilkų uolų. Ištolį plaukia-bėga į krantą beskaitlė daugybė baltomis putomis pasipuošusių bangų. Kiekviena atpludusi trenkiasi į tas uolas. Ištiška, išsilieja ant kranto, išsklija sidabro lašai į orą ir vėl puola atgal ant tų pilkųjų uolų. Sudužusiųjų lašai nespėja subėgti į jūrą,— atbėga kita, trečia ir taip kita paskui kitą... Antai atbėga galingesnė, tarsi inirtusi, rodos, pagaus savo galingan glėbin, sudaužys galingąsias uolas, užmes toli ant kranto, kur gėlės krauna žiedus ir čia styptelėjusi, pašokus į orą, apžvelgs, kaip platūs, atviri laukai žaliuoja...

Rodos, jos tam ir tesiveržia prie kranto, kad užtėmyti, kas laukuose dedas. Bet veltui jų siekiai, pastangos. Tiška, nyksta be skaitliaus diena diemon,

metus, šimtus, tukstančius metų, amžių-amžius. Sugraužia, išardo uolas, paplau-na krantus, bet nepamato laukų grožės, siubuojančių miškų, minkštų jų pavėsių...

Mat, visiems ir visur paskirta vieta. Uždėtus rubežius turi ne vien tik jūra.

Puškuok, drumski, it ta banga, bet savoje vietoje.

Piramidų Sargas

Chicago, Ill.
19—10—17.

GIMS TAUTOS GENIJUS.

DRAMA II-se DALYSE.

Parašė.

KUN. L. VAICIEKAUSKAS

(Gerbiamam Jubilijatui

Kun. J. Židana vičiui

dienoje Jo Sidabrinio Jubilėjaus — Liepos 1
d., 1917 m. — ši veikalą skiria atminčiai

Autorius).

(Tąsa).

Scena 4.

(Overė, vienplaukė, pasirišus kvietkuotą žiursta, su šniurauka; šluoja ir kalba, paskui mazgote suolus šluosto).

OVERĖ. Kur-gi Žibuoklė? Dangeruta sakė, jau senai čia, o jos kaip tik ir nėra. Turbut, su Stangvila kur nors išėjo. Tai man vienai reikės triūstis. Ak, kiek jau ji ir bepadedė: daugiaus pridainuoja, pripasakoja, prijaukina, kad net raičiuotis juokais reikia. Apsitriusiu ir viena, bus nors mano žila galvelė ramesnė. O tų dulkių, ar tik nebuvo čionai Pokliaus vestuvės! Kodel Stangvila toks nuliudęs. Dangeruta aimanavo ši rytą, sako, nuliudęs, tarytum, kas jį išgązdino.—Jau mano sena galvelė ir suimti negali, kas čia darosi!... Ar tik jau tasai Piktasis Graitas nemano ką nelabo padaryt... Per kiaurą naktelę apuokas medyje vis dejavo: uijujui... jujuiuhuhu... taip gailiai, tarytum, kaž ką tokio baisaus norėjo apraudoti... Vos tik atmenu, raiste antukus varinėdavau, močiutė pasakodavo: vaikeli, kaip apuokas dejuoja, žinok, kas nors mirs iš kaimynų, ar iš giminių... Vai dievuliai mano, kas jau čia galėtų mirti: visi neperseni, vyrai, kaip ažuolai, moterys, kaip eglės, bet ką-gi žinosi, sena budama: Giltinė į dantis nei vienam nežiuri,—ker-ta dalgiu lygiai jauną, taip seną. Jau ir man pačiai dažnai skauđa kaulelius. Tai dieglys suims kur šone, tai vėl pradės būti riemu, jau ir akys ne tokios šviesios, kaip kadaisia. Ką jau čia ir bekalbėti, gal Giltinė ir man pačiai dalgi jau gelanda... Kaip mano senos galvelė išneša, jau čia kas nors bus. Va, einant per kiemą, nežinia iš kur atsiradęs po kojom pasipynė juodas, kaip smala, katinas. Iš baimės nežinojau ir kur dingti... tiesiog sustirau ant vietos. Dievuliai mano!—Ši rytelį, kaip kuriau krosnyje ugnelę, liepsna atgal mušė. Tur but, jau kas nors dievus baisiai užrustino! Oi tu mano varge!... Kur čia neužrustins, kad jau pradeda juos niekinti ir patys valdovai. Štai anądien prijogęs Rudis pasakoja man, kad Stangvilo kaimynas, bajoraitis Vilkas, susiuostęs su kryžiuočiais,—su tais žalčiais, kurie mano akvaizdoje smogė kardu mano motinos širdin.... O, baus už tai dievai, baus... Bet nuostabu, kodel šituose namuose pradėjo vaidentis. Reikės nu-

eiti pas vaidilą, iš Žinỹčios šventų pelenėlių parnešti, reikės išbarstyti po kampus, tai be-matant piktos dvasios išlakstys iš čion. (Šluoja viduryje rumo). Bet ką čia plepu, reikia triūstis. Atėjus Dangeruta, pradės bartis. Nors ji ir labai gera moteriškė, bet ir stropi. (Tuom tarpu ineina Lietuva ir nematomai stoja už jos pečių). Man rodos, lyg čion kas inėjo, tarsi sušlamėjo. (Atsigrižta užpakalin ir surinka). Ai, dievai!... (Išsigasta ir puola ant grindų).

LIETUVA. O, likime! Ir tikri vaikai manes baidosi.(Tą ištarus, išlėto eina atgal).

Scena 5.

(Lietuva išeina pro kaireses duris, tuo tarpu ineina Ažuolas, Dangeruta ir Rudis).

AŽUOLAS. Motušė, kas čia atsitiko? (Dairosi į šalis). Kur Overė?—(Pamato ant grindų begulinių). Kas-gi čia yra? Overė negyva! (Visi puola prie jos). Dar kvėpuoja...

DANGERUTA. Rudi, bėgk šalto vandens! Skubėk!...

RUDIS. Tuojaus. (Išeina ir umai sugrižta kaušeliu vandens nešinas. Visi ją paima ir neša ant suolo. Ji tuom tarpu vėl suklykia).

OVERĖ. Ai, vaidens, vandens!...

DANGERUTA. (Paėmus nuo Rudžio vandeni, šlapina jos galvą, ant kaktos laiko uždėjus ranką). Ko išsigandai? Kas atsitiko, mano mieliausia! Čia mes visi. Overutė, kas tau yra?

AŽUOLAS. Motuš, einu pas tetušį, jis-gi laukia manes. Sakiau, tuoj sugrišiu. Aš jį pašauksiu.

DANGERUTA. Eik, eik mano paukšteli, tik nešauk Žibuoklės, ji išsigas.

AŽUOLAS. O, motušė, ne tokia Žibuoklė, tuojaus išsigasti bile-ko. (Išeina).

OVERĖ. (Laipsniškai atsipeikėjus, pradeda verkti, paskui kvatoti). Graitais! Aitvaras! Neša! Neša mane!...

DANGERUTA. Overužė! Kas tau? Tai aš Dangeruta!

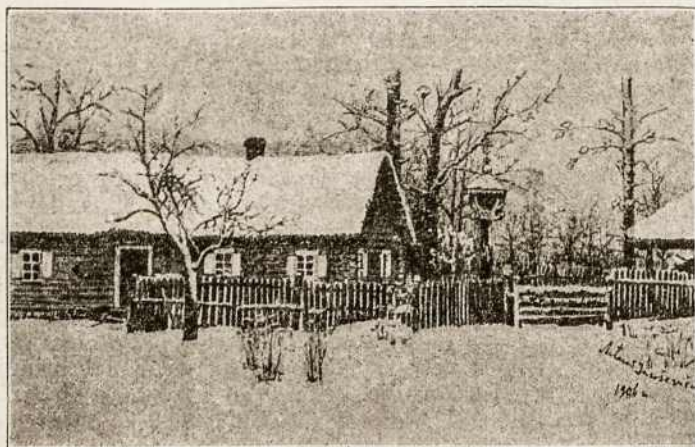
RUDIS. Ji, mieliausia, pradėjo klajoti. Tik pažiurėk, kokios baisios jos akys. Bėgsiu pašauksiu vaidilą! (Rengiasi bėgti).

DANGERUTA. Kur mano sakalas, kad nor jis greičiau ateitų. (Į Rudį). Palauk, gal

mes patys viską kuogeriausią atliksime. Ateis vaidila, tai dar aršiau išeis. Tuomet ir kaimynai pradės šnekėti, kad, tur but, pas mus vaidenas, net vaidilos pagalbos šaukiasi.

RUDIS. Iš dalies teisybę sakai, mano mieliausia...

DANGERUTA. Geriaus atverk kiek langą, tai nors vėjelis papūš ir Overužė greičiau atsipeikės ir nurims.

LIETUVOS KIEMELIS.

OVERĖ. O kas čia? A, tai balsas mano mieliausios Dangerutos! O, tai Rudis!... Vaidenas!... (Ir vėl pradeda verkti).

DANGERUTA. Nesibijok, mano brangiausiaj...
OVERĖ. (Šiek-tiek nurimusi). Kas ten toks slankioja... a, tai Rudis. O, dievuliai, jį Aitvaras neša, oi...

RUDIS. Ką, ant galo ir visai nebepažins. Jau tos senos moterys: šiek-tiek išsigąsta, tai jau ir alpsta. Į šalį). Tur but, kas nors baisesis čia buvo. (Į ją). Kas-gi čia tokio buvo: ar Aitvarą pamatei vagiant pinigus, o gal seną raganą ant šluotos jojančią...

DANGERUTA. (Kaip ir užpykus). Tu, Rudi, vis nesiliauni juokus daręs. Čia reikia raminti ir dasižinoti priežastis išsigandimo. Geriaus eik, pašauk juos, matyt, su tavimi nebus nei pradžios, nei galo!

RUDIS. Ha, ha, ha! Kad varai, tai jau reikia ir eiti. (Pats sau). Ak jau tos senos bobos ir piktos: kaip tik ką ne taip pasakai, tai jau ir užriečia nosį,—girdi, taip nekalbėk! Eina, dar pats čia apalptumei beplepėdamas. (Išeina).

Uždanga nusileidžia.

Scena 6.

(Miškas. Iš šonų krumai, kelmai ir samanynai. Viduryje graži lygi smėliuota plynaitė. Šviesa rausva, kaip saulei besileidžiant. Retkarčiais girdisi lakštingalo balsas).

ŽIBUOKLĖ. Tetuš, kaip aš džiaugiuos, kad šiandien ir rytoj nejos medžioklėn. Bet

kur-gi broliukas pasidėjo. Čia jo buta, čia jo nēr. Ko jis taip umai persimainė, aš patėmijau.

STANGVILA. Žinai, jaunas, tai nepastovi ant vietos.

ŽIBUOKLĖ. Kaip čia skaistu ir malonu. Ar ir visa tokia skaisti Lietuva, kaip šis Jos kampilis!

STANGVILA. Graži mūsų Lietuva ir slaptina Ji. Stigsta žodžių išreikšti grožę, užslėptą kiekvienoj Jos žolelėj', miškelyj', ar tai kalnelyje. Tik pasiklausyk vakare, kiek išgirsi įvairių balsų, šnabždėjimų, slaptųjų medžių ošimų. Kaip buvau jaunu, man teko kartą buti toli nuo tėvynės—Gudijoje. O, negali sau įsivaizdinti, ką aš tuomet pergyvenau. Visur matėsi stoka gyvybės, tarytum, tenai tik Giltinė viešpatautų. Maldavau Praamžiaus, kad nors valandas mano ten buvimo sutrumpintų ir sparčiau galėčiau vėl į Lietuvą grįžti. O ilgu, man ilgu buvo.

ŽIBUOKLĖ. O, Praurime, kaip aš laiminga, kad lietuvaitė esu!

STANGVILA. (Atsisėda ant kelmo). Jau, jau tu vėl mane navedei į šalį su kalba.—Ar neužčiulbėtai, kaip lakštingala, čionai. A, prisiminiau: kokį-gi regėjimą žadėjai man papasakoti?

ŽIBUOKLĖ. Kaip saulužė nusileis, tada užčiulbėsiu, dabar-gi papasakok apie Graitą, kaip Jisai tave klaidino kadaisia, senai, senai—didžiajam raiste, kur Aitvarai vaikus peri.

STANGVILA. Tu, dukružė, neskrisk į šalį, pradėk pasakoti savo regėjimą.

ŽIBUOKLĖ. (Ant kelmo atsistojus, pasakoja). Rodos, buvau gražioje, man nežinomoj pakalnėje. Aplinkui miškiniai miškai siubavo, ošė. Tieji miškai išrodė nuostabiais, lyg buvo jie gyvi ir juose slapstėsi šviesiai-tamsios neregėtos esybės. Jos liudnai į mane žiurinėjo ir stengėsi ką tai man pranešti. Man vis bežiurint į jas, umai išdygo priešai mane augštas kalnas. Bangu buvo ir tuojaus prisiartinęs vienas šešėlis tarė: drąsiai lipk ant kalno, išvysi nuo jo augštumos neregėtas, negirdėtas grožes Lietuvos. Bet tasai kalnas buvo status, apaugęs, apkerojęs senais ažuolais, kurių milžinas negalėtų apkabinti. Man darėsi vis bangu, maniau, jau neišspruksi iš Graitto nagų, bet štai vėl antru kartu prisiartinio tasai šešėlis ir liepė man drąsiai lipti. Pradėjau lipti. Kuo augščiau lipau, tuo vis labiau jaučiau kokią tai nežinomą savybę jėgą. O nelaimė! Belipant augštin, staiga apsiniaukė dangus ir ištikobaisi audra su perkunijomis. Kalnas buvo visas liepsnose. Nuostabu! Man taip gera atrodė, ir norėjos amžinai ten buti. Bet vėl iškilo baisesia audra ir išvartė, išlaužė, it šipulėlius, tuos storiausius ažuolus. Tik staiga sušvito rausva šviesa ir vėl aprimo visa ganta. Aš-gi stovėjau nekliudyta arti viršukalnio ir vis stebėjau. O šviesa vis darėsi rausvesnė ir skaidresnė. Jau ir ant pat viršukalnio. Tetuš,

ką aš išvydau! Visa Lietuva matėsi aiškiai, kaip ant delno: kloniai, ežerai, upės, miestai, pilys, sodžiai, buriai jaunimo ant lygų lankų bežaidžiančio...—Štai, nežinia iš kur, pasirodo ant dangaus juodas aras, tuomi tarpu saulė pritemo ir pradėjo pusti šaltas nakties vėjelis. Tasai aras viens skrajojo ir dairėsi bailiai aplink, bet štai ir kitas, ir žaibas, atskrido ir šoko į kovą su anuo. Kova buvo baisi tų dviejų arų milžinų. Plunksnos lakstė, it sniegas, į visas šalis. Iš krutinių kraujas upeliais tekėjo. Nelygioj kovoj krito abu aru, iš jų lavonų gimė širmas žirgas, o ant jo drąsiai atsėdo skaistus jaunas vyras, iškėlęs augštai kardą tarė: "Lietuva laisva!" Tamsa išnyko ir Lietuva atrodė skaisti ir slaptinga!...

STANGVILA. Dievai tau praneša, kad Lietuvą patiks daug nelaimių, baisių nelaimių... Ką dievai apreiškė, tik viena turi žinoti, todėl aš ir nenoriu tau kalbėti, ką tas viskas reikšti galėtų, nes galėčiau labai juos užrustinti!...

ŽIBUOKLĖ. Tam jie ir praneša mums, kad žinotume...

STANGVILA. Lakštuže, jeigu jau tokia jų valia, tai ką bedaryti... O, buvo laikai, kada Lietuvą puošė didžiausi ir tankiausi miškai, kad uodas nei snapo negalėdavo inkišti. Bet jau jie mažinasi... nyksta jų grožė... Ir Dievai juos apleidžia!...

(Tuom tarpu artinasi Ažuolas ir eina tiesiog prie Žibuoklės).

ŽIBUOKLĖ. Tetuši, broliukas ateina. Jis kaip ir nusiminęs ko.

AŽUOLAS. Nelaimė atsitiko. Motušė jus šaukia, skubiai pribukite.

STANGVILA. Na, kas tokio galėjo atsitikti? Sakyk nors greičiau!

AŽUOLAS. Overę radome apalpusią, atgaivinom, bet nieko negalime dasižinoti nei nuraminti jos, vis rėkia: vaidenas.—Bet kas vaidenas, tai nesako. Eikime skubiai.

STANGVILA. Aš jau ją gerai žinau: bile šešėlį pamato, tuoj ir išsigąsta. Gal juodas katinas pasivaidė po kojom, tai ir apalpo iš to didelio išgąščio.—Ažuoliuk, kas tenai prie jos likosi?

AŽUOLAS. Motušė ir Rudis.—Bet, tetuši, sakė, kad greičiau eitumei.

STANGVILA. Jeigu Dangeruta ten, tad viskas bus gerai, o jeigu bus blogai su Overe, tai atsiųs Rudį.

ŽIBUOKLĖ. Vis-gi, tetuši...

STANGVILA. Ot dabar, Ažuole, liksi su mumis: palinksimsi seną tėvą.

AŽUOLAS. Sesužė, eiva pašokti čion ant žalios žolelės, arba padainuokime apie žaliają giružę.

ŽIBUOKLĖ. Broluži, aš norėčiau šokti, bet ką?

STANGVILA. Pastraksėkite klumpakojį.

(Jiedu šoka. Varnas pradeda kranksėti; tol kranksi, pakol šoka).

ŽIBUOKLĖ. *(Pabaigę šokti).* Myris bus, varnas baisyai kranksi.

PRANAS ZATAVECKAS,

Lietuvos Vyčių Naujosios Anglijos Apskričio pirmininkas ir uolus veikėjas.

STANGVILA. Et, kas gi jau čia su jumis darosi, ant galo! Tegu sau kranksi jisai, kad nori,—tam jis ir varnas, kad kranksėtų. O ir aš eitau šokti, kad bučiau jūsų dienos, kad vargai tėvynės nerupėtų man. O, buvo dienužės, aukso dienužės, negriš jau jos... *(Tuom tarpu ateina Rudis).*

AŽUOLAS. Tetuši, matai ir Rudis atėjo. Tur but, jau ten ištikro negerai.

RUDIS. Maldus valdove! Skaisti Dangeruta šaukia tave skubiai pributi namo. Overė tokia išsigandus. *(Nuduoda išsigandusį).*

STANGVILA. Bet gyva,—gal jau atsistot ant užkulnių?...

(Žibuoklė ir Ažuolas eina į šalį).

RUDIS. Taip, maldus valdove, tik baisyai persigandus, nežino pati, ką bekalbanti.

STANGVILA. Aš ją gerai žinau. Dabar-gi eik ir pasakyk, kad jos abi čion pributų. Pasakyk, kad aš nejuokauju.

RUDIS. Klausau, maldus valdove. Išpildysiu tavo norą, lai tave laimina Visuresantis. Geras begalo yra mano šviesus valdovas. *(Iš-eina).*

STANGVILA. Nors aš užginčiu ir juokauju, kad netikiu į burtus, bet dabar pats matau, kad čionai jau ištikrųjų kas tokio yra.—Ar gi jau kranklio balso nepažinčiau, kuris taip bai-

siai kranksėjo, lyg butų buvęs balsas pragarnio Kipšo. Lakštužės sapnas visiškai sutinka su mano... Reikės kviesti vaidilą... (*Dairoši*). O kur-gi Ažuolas su Žibuokle? (*Atsisėda ir ilgą valandėlę mąsto—ligi sugrįšta Ažuolas ir Žibuoklė*).

AŽUOLAS. Štai jau ir jie ateina!

(*Ineina visi trys: Dangeruta, Overė ir Rudis*).

STANGVILA. Na, kas tave ten taip išgązdino. Sakė man, ką tik pas Poklių nenukeliavai.

DANGERUTA. Vos-vos atgaivinome ir nuraminome...

OVERĖ. Gerasai valdove, vaidenos: — užpakalįj' juodą šešėlį pamačiau.

STANGVILA. Tau tik akyse taip rodos... Jau tave tokia nuo lopšio žinau: tai vis budavo raganas ant pagaikščio jojančius matydavai, tai Aitvarus lekiojančius.—Vien tik Patrimpas tegali žinoti, ko tu neregį vis...

ŽIBUOKLĖ. O gal ištikrųjų pasirodė vėlė keno nors, kam taip kalbėti...

DANGERUTA. Ką čion ir bekalbėti apie tai: jei pasirodė, tai jai, bet ne kam kitam! Užtad-gi mudvi Overuže eiva pašokti kokį suk-

tinį, nors jau ir senos, o jie lai sau žiurinėja į mudvi.

OVERĖ. O, ne, ne—eik su sakalu paskrajok, kur jau man ir kojos ne taip greitos...

AŽUOLAS. Vaje, aš manau, nors ir sena, bet Aitvarą ar Pikulį apsuktum!

DANGERUTA. Na, mano sakale, eiva truputį pastraksėti su mažais paukštužiais. Gal ateiti giedra dienele ir išskrikti jie: nei sueiti, nei pasimatyti!

STANGVILA. Lai jaunieji linksminas! Ant galo pamėginkime!

(*Eina porosna: Ažuolas veda Žibuoklę, Stangvila—Dangerutą, Rudis—Overę. Šoka suktinį. Šokdamas Stangvila vis užkliuva kitus*).

DANGERUTA. Man rodos, bus lietaus. Niaukiasi! Perkunas jau dudena ratais. Dukružė, užtraukiva dainą: kas norės, tas tepada mums dainuoti! (*Dainuoja*).

Ei, žydėk, žydėk,
Sausoji lazdelė,

Ei, žydėk, žydėk,
Sausoji budama.

Kaip aš žydėsiu,
Sausoji lazdelė,
Kaip aš žydėsiu,
Sausoji budama?

O kas man suklės
Žaliuosius lapelius?
O kas man sukraus
Raudonus žiedelius?

Vėjelis suklės
Žaliuosius lapelius,
Saulelė sukraus
Raudonus žiedelius.

Ei, tekėk, tekėk,
Vargužių mergelė,

Ei, tekėk, tekėk,
Vargužųj budama.

Kaip aš tekėsiu,
Vargužių mergelė,
Kaip aš tekėsiu
Vargužųj budama?

O kas man sukraus
Augštąjį kraitelį?
O kas man sukvies
Svotbelės pulkelį?

Naktelė sukraus
Augštąjį kraitelį,
Broleliai sukvies
Svotbelės pulkelį.

(*Jiems bedainuojant 4-tą kupletą, įžengia Lietuva ir nepatėmytina lėtai eina pirmyn. Paskui atsistojus iškelia rankas ir pradeda tyliai verkti. Žibuoklė ir Overė pamato*).

OVERĖ. Dievuliai, vaidenas!

(*Tai ištarus, visi išbėgioja*).

(*Uždanga nusileidžia*).

Iš kairės į dešinę žiurint: JUOZAS BAURUŠAITIS, L. Vyčių 90 kp. Harrison, N. J. pirmininkas, gabus jaunimo veikėjas ir muzikas; LUKOŠIUS BUDREVIČIUS, tos pačios kuopos raštininkas, ir-gi gabus veikėjas ir muzikas.

Gal Pasimatysime.

Šviesi ir vėsi naktis. Žvaigždutės blizga, tarytum, kudikio akelės prieš saldų užmigimą. Visur rumu ir tylu, lyg šventoje palaimoje. Klupau, nulenkęs galvą, apsiverkęs, didžiu skausmu širdyje prie naujo kapo, įsmeigto į žemę. Motin! Myliu čia būti, myliu tavo kapą. Štai mėlynos ir švelnios pjonkos subrendusiais žiedeliais linguoja virš tavo galvos. Kada jos linguos virš dar jaunos tavo sunaus galvos? Motin! motin, ar girdi sunaus šneką? Kur nuskrido tavo siela? Neatsakai, negirdi manes!... Pakeliu akis augštin, ten, kur tos žvaigždutės gražiai mirksi, tenai matau minties akia malonią tavo išvaizdą. Klausaus. Rodos, girdžiu tavo malonų balsą, švelniai patylomis kalbant kaž-kur ore, lyg sriauną upelį tekant. O! kaip saldus, kaip veriantis širdį yra tas balsas, — balsas, kurio aidas pirmiausia atsimušė mano ausyse, balsas, kuris išmokino tarti tuos taip brangius žodžius: Mama, tėtė; balsas, kuris inpratino lupas tarti šventus vardus, garbinti Sutvertoją. Motin! Ateik, čia tavo sunus klupodamas spaudžia antakius ir žiuri į tavo kapą!... Nieko nesigirdi... Visur viskas lyg apmirę... Sunaus balsas nepasiekė motinos ausų. Sušiuleno vėjas, tenai, antai, miškas susiubavo, ošia. Motin, rasi, paskutiniu kartu prie tavo kapo, nes reiks keliauti toli, toli — už jurių, į tuos baisius mirties laukus, kur baubia kanuolės, inkaitusios kulipkos švilpia, nuo jų nekalti žmonės krinta, it rugių varpos nuo plieno dalgio. Motin, palaimink savo sunų! Lai širdis jo buna drąsi ir stipri. Gal paskutinį kartą tariau gyvomis lupomis: Motin, sudiev!

Lietuvos Žiedas.

LIETUVOS GAMTA.

Lietuva—yra vienas gražiausių pasaulio kampelių. Puikus kalnai ir atkrantės, apaugę įvairios rūšies medžiais. Greiti upeliai, margojančios lankos, tankūs miškai, platūs ir lygūs laukai, visa tai traukte traukia žmogaus dvasią prie prakilnumo, tarsi, norėdami, kad viskas, kas gyvas juose būtų prakilnųs ir puoštų juos viso pasaulio akyse.

Lietuvos gamta pilna inkvėpimo. Kiek ji suteikia prakilnių idėjų! Kiek duoda žmonėms puikios dvasios veikalų. Čia dainius Mickevičius, žiurėdamas į Nemuno sidabrines bangas, suaudė neapkainuojamos vertės poeziją, čia mūsų kitas dainius—Maironis, apsidairęs po apielinkes, pravirkdė kankles, jų balsais apsakdamas Tėvynės meilę, keldamas iš amžių miego nuvargintą, skriaudžiamą lietuvį, inplindamas pilną krutinę tautinės dvasios, vilties ir energijos.

Sunku kitur užėti taip puikius laukus, kaip Lietuvoje. Jie išpuošti puikiomis gėlėmis, nuo kurių net akys marguoja, Tujų gėlelių kvapsnis jungiasi su švelnaus vėjo bangomis ir plaukia tąsyk maloniai glostydami veidus žmonių, veidą prigimties.

Laukus ten puošia pati gamta, o darbščios lietuvaite savo palangėse turi darželius, kur sodina įvairių-įvairiausių gėlių. Gėlių darželiai veikia prakilnių darbą. Kiek mergelių jie išgelbėjo nuo nekaltybės praradimų kelio, kiek liudėsiai sugėrė iš suvargusių nuskriaustų širdžių kiek gyvų dainelių ištraukė iš jų ir paskleidė bangomis į tolį; kiek sužadino tikros, nekaltos meilės!

Lietuvos miškai įvairūs medžiais ir gyvunais. Kiek ten paukščių: vieni gražūs, kiti dar gražesni. Nuo jų balsų ir čiulbėsio net miškai skamba. Ta gamtos opera žavi žmogų ir visą sutvėrimą.

B. Dievmedis.

TAI NIEKO.

I.

Pavargęs? Tai nieko nereiškia. Nemintyk amžių praleisti tarp gėlių. O kelkis greičiausiai! Dirbki visą dieną... Niekams negaišiuok nei vienos minutės!

II.

Nuliudęs? Tai ką-gi tas reiškia? Kartas nuo karto ant širdies ateina Vilnis nuliudimo, kuri plaukia, nueina... Palieka ramybę. Tai kam-gi reik liūsti ir verkėti? Geriau pilną širdį linksmumo turėti.

III.

Tamsybėj? Ir ką-gi tas reiškia? Sapnuok, kaip nori, saulutė tur leisti kasdieną. Nereikia nei kiek bijotis. Vaikščiok vedamas akimis Šviesybės, kuri žino kliutis, žabangas Tamsybės.

IV.

Sunkybėj? Tas ir tą-pat reiškia. Visiems reik dirbti ir dirbti begalo. Nemintyk dangun ineisi be darbo. Tai ką tu darysi: apveiksi ar mirsi? Jei kantriai dirbsi, linksmai gyvensi.

V.

Be jokios pagalbos? Netiesa. Kad ir žmonių rankos tau nieko negelbsti, Dievo angelai tau pašelpą sergsti. Jie tave nuves ten, kur uždarbis laukia, kur balsai šventųjų saldžiomis upėmis plaukia.

P. J. L.

Iš Centro Raštinės.

Daug yra kuopų, kurios neprisiuntė Centru aplikacijų. Tokios kuopos privalo prisiųsti, nes tas rišasi su kuopų geresniu sutvarkymu. Tuo reikalu buvo kreiptasi į kuopas asmeniškai: vienos paklausė, kitos ne. Dabar primenu apie tai viešai.

J. A. Aleksa, Centro Rašt.

Lietuvos Vyčių kuopoms.

Kaikurios kuopos metinės mokes ties už narį į Centrą moka \$1.20. Lietuvos Vyčių 5-jo Seimo protokole (žiurėk "Vyčio" 14 (35) num. 19 puslap.) mokesčių klausime nutarimas taip skamba: "Metinė nario mokes tis organizacijai \$1.40: \$1.20 už organą, 20 centų Centro išdui, padengimui išlaidų. Mokesčius kuopos moka bertainiais, prisilaikant taip: sausio, balandžio, liepos ir spalio mėnesių, arba pusmečiais: sausio ir liepos; arba už visus metus ant kart. Mokestys privalo būti siunčiamos iš anksto."

Mokesčių nustatymą privalo įsitęmti visos kuopos ir mokėti taip, kaip reikalauja tvarka.

A. E. Petrauskaitė,
Centro Iždininkė.

Nuo Administracijos.

Naujam pusmečiui prasidėjus, kuopos moka mokesčius už organą ir Centru. Šiuomi norėtume atkreipti kuopų domą štai į ką:

1. Prisilaikyti Seimo nustatytos mokesčių reikaluose tvarkos;

2. Siunčiant narių surašą Centru, reikia aiškiai atžymėti, ką daryti su tais nariais, kurių mokesčių nėra, o kuriems buvo siunčiamas organas. "Vyčio" Administracijai tas reikia žinoti, kad būtų aišku, ar siųsti organą, ar ne. Administracija, negavusi jokio patėmijimo nuo kuopos valdybos, atsilikusius su mokesčiais braukia lauk. Tiesa, išbraukti lauk tai mažas dalykas, bet dažnai už savaitės, kitos vėl prisieina iš naujo tuos pačius narius rašinėti į lapus, gaišinti be reikalo naudingą laiką,

3. Reikalus atlikinėti ir su jais kreipties ten, kur jie aprupinami: a) jieškant informacijų, kaip suorganizuoti naują kuopą, reikalaujant čarterio, aplikacijų, pinigams siųsti blankų—reikia kreipties pas Centro Raštininką (J. Aleksa, 14 Millbury st., Worcester, Mass.); b) siunčiant mėnesines duokles, reikalaujant konstitucijų, ženklelių, ar finansų knygų ir abelnai visuose finansiniuose (piniginiuose—biznio) reikaluose reikia kreipties pas Centro Iždininkę (A. E. Petrauskaitė, 4 Congress Ave., Waterbury, Conn.).

4. Kuopos, įvedimui reikalingos tvarkos, turi įsigyti finansinę knygą su 100 lapų už \$2.50.

"Vyčio" Administracija.

CENTRO IŽDININKĖS ATSKAITA.

(Nuo V-jo Seimo ligi lapkričio 30 d., 17m.).
Inplaukos:

Už Organą	\$725.15
Centro Lėšų	139.67
Už Konstitucijas	10.90
Už Ženklelius	80.10
Aukų	37.00
Paskolų "Vyčio" spaustuvės įsteigimui	230.00
Už finansų knygas	15.25
Viso	\$1,238.07

Išlaidos:

P. Mulevičiui sugražinta	\$1.50
Atspausdinimas "Vyčio" No. 13 (34)	80.25
Depazitas krasai (pačtai) už "Vyti"	15.00
"Vyčio" viršelio vinietė	10.12

Laiškams rašyti lapų	2.50
V-jo Kongreso delegatų klišė	7.00
L. Vyčių 48 kp. klišė	6.69
Redakcijos ir Adm. vedėjui alga už rugp. 70.00	
Redakcijos ir Adm. išlaidos už rugp. ..	14.95
Atspausdinimas "Vyčio" No. 14 (35) ..	90.66
" " "Vyčio" No. 15 (36) ..	90.66
"Oi kaip mes ėjom" dainos klišė	2.65
Redake. ir Adm. vedėjui alga už rugs. 90.00	
Administracijos išlaidos	14.15
Atspausdinimas "Vyčio" No. 16 (37) 92.66	
Padengimas išlaidų presos komisijos	
per V-tą Seimą	6.25
Iždininkės išlaidos ligi rugsėjo 1 d.	4.96
44 kuopai atsilyginta ženkleliais	6.00
I Tautos Išdą už 1915 metus	52.40
I Tautos Išdą už 1916 metus	105.05
I Federaciją už 1916 metus	21.01
Redakcijos ir adm. vedėjui alga už spa- lių ir kartu administr. išlaidos	107.30

Atspausdinimas "Vyčio" No. 17 (38) 100.06	
Atspausdinimas "Vyčio" No. 18 (39) 90.66	
2-ras depazitas krasai (pačtai)	15.00
Atspausdinimas 500 pakvitavimams la- pelių ir konvertų su krasos ženkleliais 15.19	
Centro Raštinės išlaidos	7.66

Viso išlaidų

Inplaukų

Išlaidų

Balanse

P. Mulevičius (senasis iždininkas) per-
davė L. Vyčių org. turtą

Viso labo Centro Ižde yra

A. E. PETRAUSKAITĖ,

Centro Iždininkė.

KAS JAUNIMO VEIKIAMA

LIETUVOS VYČIŲ PENNSYLVANIJOS
APSKRIČIO 5-to SUSIVAŽIAVIMO
PROTOKOLAS.

CHICAGO, ILL.

Lietuvos Vyčių Pensylvanijos Apskričio 5-tas susivažiavimas įvyko gruodžio 16 d., 1917 m. Šv. Juozapo parap. svetainėje, Duryea, Pa. Kun. Sinkevičius atidarė susivažiavimą malda. Pirm. T. Šeimis vedė posėdžius, raštininkavo J. M. Dumčius, p. Pr. Kazlauskas surinko mandatus.

4-jo susivažiavimo protokolas vienbalsiai priimta.

Basket-Ball bei Base Ball tvarkyti palikta kun. Sinkevičiui.

Vakarų paskirstymo laiką ir toliau tvarkys Apskričio valdyba.

Paskaitų rengimas atidėtas tolimesniam laikui.

63 kp. rezoliucija, protestuojanti steigimui "Vyčio" spaustuvės Pittsburgh'e, atmesta. Apskričio valdyba praneša Wanamie's kuopai, kad turi laikytis V Kongreso nubalsavimo.

Susivažiavimui praneša, kad Hanover'e susidarė nauja kuopa. Taip-pat ir naujos kuopos atstovams suteikta balsas.

Kitas susivažiavimas nutarta laikyti Wilkes-Barre, Pa.

Sekantiems metams išrinkta valdyba: pirm.—Jonas Jasionis, vice-pirm.—Adomas Kadišius, raštininku—Petras Burinskas, iždininke—Julė Karbonavičiūtė, kasos globėjais:—O. Sargeliutė ir M. Kanapkiūtė.

Susivažiavimas uždaryta malda.

Tamas Šeimis, pirm.

Jonas M. Dumčius, rašt

L. Vyčių Chicagos Apskričio Choro koncertas.

Gruod. 30 d., Chicagoje, Šv. Jurgio par. svet. L. Vyčių Chicagos Apskričio Choras davė iš eilės trečią viešą koncertą.

Pirmas ir antras minėto choro koncertu buvo netikėtu džiaugsmu kiekvienam lietuviui, rimtai žiurinciam į savo tautos dvasinę sritį. Jie parodė, kad dvasios turtų yra, yra ir kam juos kelti. Pastarasis koncertas paliudijo, kad džiaugsmas ne tuščias, kad dailę auklėjančios pajėgos pas mus auga, bręsta, apreiškdamos vis daugiau darbo savo srityje.

Pastarojo koncerto programe buvo kanta-ta "Broliai," dar keletas tautinių dainelių, po-ra muzikos dalykų, kvartetą ir kalba.

Pradėta Vyčių himnu. Paskui mišras cho-ras dainavo "Mažas mūsų broliužėlis" (St. Šimkaus). Tai daina kalbanti apie lietuvių ber-nelį ir žirgą. "Kad dievuliai duotų" (M. Pet-rausko). Ir ši daina yra grynai tautinė—iš liaudies.

Toliau išėjo styginis kvartetą. Grojo la-bai gražų muzikos dalyką— P. Čaikovskio "Au-dante Cantabile." Geri, profesionalai muzi-kantai šiuomi veikalų žavėte-sužavėjo publiką. Liudni muzikos balsai, tarsi kalbėjo į širdį. Lietuvis myli liudnus tonus: jie primena jam jo tautos likimą, kuris liudnas, gailus, kaip liudniausios muzikos balsai. Užbaigus minėtą veikalą, pasipylė bangos plojimų, muzikantai grojo kitą gražų veikalą, bet užbaigus, turėjo pirmąjį vėl atkartoti.

Sekė kvartetą. Išpildė "Aras" (M. Pet-rausko). Dainavo šie: O. Pocienė, A. Pestinin-kaitė, J. Kudirka ir A. Šlapelis. Visi žinomi dainininkai. Suprantama, kodėl prisiejo "Arą"

du kartu dainuoti, vos tik ir prie trečio neprispyrė.

Dainuoja choras "Oi tu, seni senutėli" (M. Petrausko). Tai mūsų tautinis šokis—suktinis. Smagu jį šokti, bet dar smagiau pasiklausyti gero choro dainuojant. Publika, tyčiausia sėdėjusi, ėmė siubuoti, tarsi mėtoma gyvos dainos-šokio melodijos.

Sako kalbą Kun. N. Pakalnis. Kalba labai pritaikinta koncerto dvasiai. Trumpais, vaizdžiais ruožais kalbėtojas apsklembė, kas yra lietuvių daina, lietuvių muzikė. Daina, tai lietuvių antroji siela, su kuria jis sutampa, kuri jį lydi nuo pirmojo gyvenimo slenkščio—nuo lopšio—ligi paskutiniojo—ligi karsto. Lietuvių kudikiui, draug su sąmonės apsišėkimu, lietuvi-motušė-auklėtoja inkvepia dainos dvasią. Paskui daina jį lydi per visą gyvenimą. Buvo laikai, kada lietuviai raminosi, gavino dvasią ir tautinio gyvenimo išvermes vien daina, nes visa kitkas nuo jo buvo atimta. Užtad ir numylėjo jis dainą. Ar pailsės, ar pavargęs, vargū-nelaimių prispaustas, ar lydimas palaimos ir džiaugsmo jis vis dainuodavo tą pačią liudną, gilią dainą, su kurios aidu išmesdavo visas vidujines pajautas.

Po kalbai seka kantata "Broliai." Ši kantata yra dailės veikalas dviejų talentingiausių mūsų dailininkų. Žodžius jos parašė kil-tadvaisis poetas kun. M. Gustaitis, muziką pridėjo žinomas kompozitorius Č. Sasnauskas. Prasmė žodžių gili, apsakanti mūsų tautos senovę-praeitį ir ateitį. Praeitis—juodas, liudnas šešėlis, kuris buvo apglėbęs tautos gyvybę. Praeitis išgelbėjo ateitį, parodžius bočių kapus paskutinei begėstančiai tautos gyvybei:—"Atskleiskim senovės lapus, pajudinkim bočių kapus, tautos griuvėsiai pasakys:—ėionai atgimimo lopšys." Muzikos prasmė ir-gi galinga. Ten, kur žodžiais kalbama apie tautos griau-džią praeitį, ir muzika ten griaudi—tonai dvelkia liudna, prislėgta dvasia, kaip nuo tautos griuvėsijų; kur žodžiais kalbama apie ateitį—tautos atgimimą, ten ir melodija gyvybės, stiprios energijos pilna. Tad kantata "Broliai" atpiešia tikrą mūsų tautos gyvenimą, žodžių ir muzikos tonais išreikšdama tikrą jo dvasią. Čia ta dvasia vos gyvutė sriovena žiauriais gyvenimo keliais, eina per kliutis, skverbiasi pro priešpaudų, žudynių retėžius, čia atsigaivinus, pritivinkus naujomis pajėgomis griauštinio aidu laužiasi gyvenimo plotin.

Kantatoje solo dainavo Justinas Kudirka, duetą jis ir poni O. Pocienė. Šiedvi pajėgi, tai choro papuošalas, pasididžiavimas, nors ir daugiau nestoka.

Visų-žymiausia akysna krito choro dainavimas. Išlavintas, susidainavęs puikiai, skamba it rinktinis įstrumentas. Vis tai ačių gabumams ir pasišventimui vedėjo gerb. A. Pociaus.

Šis pastarasis koncertas paliko žymų įspūdį ir delto, kad programą davė tyrai mūsų tautinių dalykų. Rimta dailė, keno ji nebutų, duoda sielai peno, bet savoji vis artimesnė, meilesnė, ir jos rečiau turime progos išgirsti. Gar-

bė L. Vyčiams, Chicagos Apskričio Chorui ypa-tingai, pasistačiusiems pirmoje vietoje uždavinį kelti tautinį meną ir dailę abelnai.

Teko nugirsti, Choro vedėjas, A. Pocius, kantatą "Broliai" yra sumanęs pastatyti kitaip—operos budu, pritaikant judėjimus, išreikšiančius veikalo mintį ir prasmę. Sulyg jo, pastatyti bus galima. Tasyk susidės trys spēkos: daina, muzika, judėjimas. Tegul Dievas duoda sveikatos vedėjui ir Chorui užmanymą įvykdyti. Publika tokių koncertų laukia. Rengkite jų kodaugiausia ir kodažniausia. Kelkite mūsų dailę, neškite ją minioms, parodykite joms nuosavų turtą, gaivinkite tautinį susipratimą ir dvasią! Jums užjaučiame ir dėkingi!

Lašas.

BAYONNE, N. J.

Bayonne's miestelis mažas ir lietuvių čia nedaug.

Pastaruoju laiku susipratusio jaunimo burelis, pasidarbavus J. K. M., susirašė į L. Vyčių kuopą — viso virš trisdešimts narių. Vieno mėnesio gyvavime įrengė porą vakarų. Paskutinis buvo gruodžio 15-tą dieną, įrengtas išplatinimui katalikų spaudos. Programą didžioje dalyje išpildė Newark'o Vyčiai, kurie pastatė veikalą "Žydas Statinėje." Prie durų inžengiantiems buvo duodama knygelė "Gyvenimo pamatai."

Pirmiausia kalbėjo kun. Abromaitis apie katalikų spaudą ir mokslo reikalingumą. Deklemavo p-lė A. Micevičiūtė apie Lietuvą. Kalbėjo p. S. J. Staknevičius iš Bloomfield, N. J. ir apie spaudą ir mokslą ir t. p. Po to deklemavo p-lė A. Lekavičiūtė apie iškeliavimą bernelio į karuomenę, p-lė M. Gražuliūtė—apie cicilikus. Toliau sekė vaidinimas "Žydas Statinėje." Gale dar pora deklemacijų. Vietinės mergaitės Vytės uoliai darbavosi pardavinėdamos knygas.

Bayonniečiai dėkingi newarkiečiams už jų pagelbą. Deklematorės buvo vietinės mergaitės, nors pirmu kartu, bet vis-gi gražiai pasirodė.

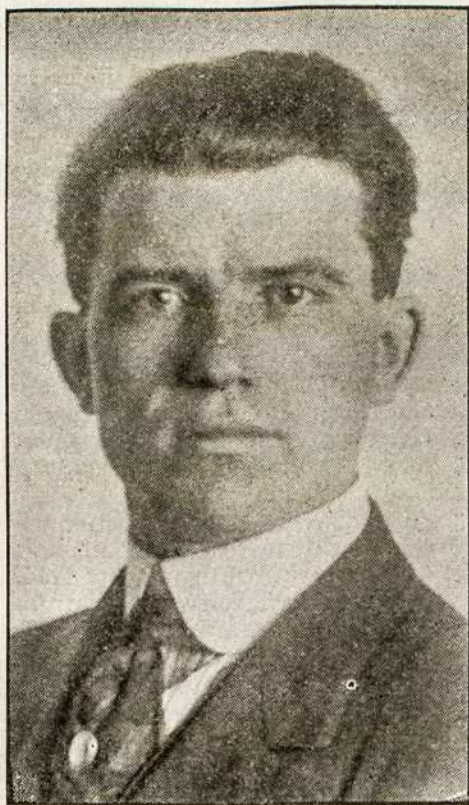
Gruodžio 18 d. Vyčiai savo susirinkime, pirmin. J. K. Miliauskui paaiškinus apie Lietuvos vargus, į Kalėdinį (Lietuvos laisvės išgavimui) Fondą paskyrė \$5.00. Prie to, išreikšta protestas prieš laisvamųjų pasielgimą su Lietuvių Dienoje surinktais pinigais, kuriuos dar ir šiandien (apie \$800.00) tebelaiiko ant vietos ir aiškinasi, kad negali niekur pasiųsti.

Valio, Bayonne's Vyčiai! Bukite tikrais, naudingais tėvynainiais, eikite prie vienybės, nes vienybėje—galybė. . . J. K. Mikas.

CAMBRIDGE, MASS.

Katalikų veikimas.

Žiurint į kitas lietuvių kolonijas, kaip jos pasekmingai darbuojasi, Cambridge's lietuviai katalikai išrodo kaipir atsilikę. Tik ne delto kad butų čia išgesus tautos ir bažnyčios mei-

ADOLFAS MUNDEIKA,

L. Vyčių 28-tos kuopos pirmininkas, uolus veikėjas, Spring Valley, Ill. vargonininkas ir pasižymėjęs solistas.

lė, tik delto, kad čia to prakilnaus veikimo yra daug priešų. Daugiausia nukenčia L. Vyčių 18-ji kuopa. Draug su kitomis katalikų draugijomis, ir Vyčiams teko išsinešdinti iš bažnytinės svetainės. Tokis mūsų klebono pasielgimas nudžiugino "socialistus," kurie pradėjo kenkti katalikų rengiamoms prakalboms, begėdiškai burnodami kalbėtojus ir keldami svetainėse betvarkę. Tokiu pasielgimu manė pakrikdyti Vyčius, bet jų pastangos nuėjo veltui. Susipratęs katalikų jaunimas rašėsi prie Vyčių, kuopa augo-stiprėjo. Didžiausiu kaulu laisvamųjų gerklėje, tai Vyčių choras, išlavintas D. Antanavičiaus, dabar tarnaujančio Suv. Valst. karuomenėje. Didžiai apgailėdami Cambridge's Vyčiai išleido p. D. Antanavičių karuomenėn. Chorui paliko kitas vadas—J. Varaitis ir, kaip girdėti, Vyčiai neužilgo žada surengti gražų vakarą. V—kas.

WORCESTER, MASS.

Palydėjimui į amžiną senųjų, o sutikimui Naujųjų Metų, L. Vyčių 26 kp. surengė šeimynišką vakarą. Atsilankė daug svečių—narių, moksleivių, kareivių iš Devens lagerių ir šiaip worcesteriečių. Po užkandžių sekė eilė kalbų, deklamacijų, dainų. Sulaukus 12-tos

valandos, prabilus varpams, sveikinantiems Naujų Metų pirmuosius žingsnius, prasidėjo naujas programos. Svečiai spaudė kits kitam ranką, sakė linkėjimus. Reikšta linkėjimai plačiai žmonijai, o ypač Tėvynėi-Lietuvai, kad išaušus taikai Ji ingytų politišką laisvę. Išreikšta pagarba žuvuisems broliams tautų kovoje. Laikas greit bėgo, bet svečių veiduose matėsi noras tęsti toliau tą smagų dvasios ir sielos pokylį. Gale, visiems sustojus, užtraukta tautos himnas ir išsiskirstyta pamuosna.

V. M. C.

HARTFORD, CONN.

Gruodžio 16 d. L. Vyčių 6 kp. laikė mėnesinį susirinkimą. Kalbėjo apie bėgančius ir apie ateities reikalus. Svarstyta apie organą ir įsteigimą savos spaustuvės. Spaustuvės įsteigimas pageidaujamas kogreičiausia. Kaip "Vyčio" 19-tame num. buvo rašyta, kad visi nariai užsidėtų \$1.00 mokesį spaustuvės reikalams, mūsų kuopa tam pritarė ir kai kurie nariai jau užs mokėjo. Sekančiame susirinkime, tikimės ir būti tą padarys. Štai kurie aukojo: dv. vad. kun. Ambotas—\$5.00; po \$1.00: P. Mikalauskas, J. Krivickas, H. Rainiutė, J. Nakčeris, M. Mačiulienė, A. Žeromskis, K. Tamošiunas, Y. Tamošiunienė, J. Gruštas, J. Laučka, A. Pateckis, P. Gumbulevičius, T. Špelis, A. Špelienė, A. Kučas ir V. Kučienė; viso suaukota \$21.00.

Kalėdinin T. Fondan iš kasos paaukota \$5.00.

Sekantiems metams išrinkta tokia kuopos valdyba: P. Mikalauskas—pirm., K. Tamošiunas—pirm. pag., P. Ivanauskas—prot. rašt., finansų rašt. pasiliko tas pats—A. Pateckis, P. Gelažiūtė—įždin., išdo globėjais: O. Katiniūtė ir H. Rainiutė, J. Laučka—maršalka, J. Nakčeris—durų sargu; režisieriu—V. Juras ir M. Pateckaitė.

Pasekmingai darbuoties naujai valdybai!
Vytis.

NIAGARA FALLS, N. Y.

L. Vyčių 92 kp. gruodžio 16 d. per. metų laikė nepaprastą susirinkimą, kuriame išėjo eikštėn, kad jaunoje kuopoje nestoka energijos ir gerų sumanymų. Nutarta po Kalėdų surengti vakarą su prakalbomis, vaidinimu, deklamacijomis; žodžiu, įrengti jį tokiu, kokio dar Niagara Falls nebuvo. Įrengimui išrinkta trijų asmenų komitetas: A. Urbonas, J. M. Vasilius ir B. Saunoris. J. M. Vosilius.

BAYONNE, N. J.

Gruodžio 15 d. turėjome vakarą. Buvo indomių kalbų, aiškinančių apie Vyčių organizaciją. Paskui buvo gražus vaidinimas "Žydas statinėje."

Dabar mūsų 67 kuopa susirinkimus nutarė laikyti du kartu savaitėje. D. Sidoras.

CHICAGO, ILL.

J. Kazanausko išleistuvės.

Gruodžio 16 L. V. Chicagos Apskričio Choras išleistuvėms J. Kazanausko, liuosnoriai įstojusio karuomenės tarnybon, šv. Jurgio par. svetainėje įrengė šeimynišką vakarą. Be choristų-dainininkų dalyvavo šiaip įžymių svečių. J. Kazanauskui išreikšta daug nuosirdžių žodžių, linkėjimų. Kaip susipratusiam ir darbščiam tėvynainiui, buvo priminta, kad iš jo laukiama ir toliau naudingo darbo Tėvynei-Lietuvai. Jis ir toliau galės budinti tautiniai užsnaudusius lietuvius, kokių ant kiekvieno žingsnio visur lengva sutikti. Dauguma lietuvių kareivių nežino pareigų link tėvynės, išmaino savo lietuviškas pavardes svetimtautiškėmis ir sutirpsta svetimų eilėse.

Jonas Kazanauskas buvo darbštus Vytis, geras kiekvieno prietelis ir draugas. Jis buvo Apskričio Choro pirmininku ir veikliausiu jo nariu. Tai buvo Choro ašis. Užtad ir išleistuvės buvo griaudžios. Išlydinčių akyse žibėjo ašaros, gerklėse jausta kaž-kas kieto, nors nepėnuopiamo, nenurijamo nei išspiaunamo.

Jono Kazanausko paliktas pavyzdys ir geri norai nenucis niekais. Nors jis, apleisdamas Chicagą ir Apskričio Chorą, čia paliko žymų plyšį, tačiau likusiųjų širdyse atsirado pasirūšimas padvigubintomis spėkomis dirbti toliau. Apskričio Choras, kuris nuosekliai pradėjo pildyti savo uždavinį, ateityje dar žymiau subręs, bus dar pasekmingesnis, nes kiekvienas jo narys nešioja savo širdyje visiems bendrą idėją — triūsti lietuvių meno kėlimui.

Choro Narys.

KEWANEE, ILL.

Iš "Vyčio" mažai kas girdėjo apie Vyčių 60-tą kuopą, tarytum, jos nei pasaulyje nebūtų, arba ji nieko neveiktų. Kewanee Vyčiai tuo tarpu daug veikia, tik jie tingi garsinti savo veikimą. Ši metų jie turėjo keletą puikių pramogų.

Štai ir gruodžio 10 d. laikė susirinkimą, kuriame paaukojo 10 dolerių iš izdo, \$7.75 nariai sumetė, ir viso \$17.75 pasiuntė tiesiog į Tautos Fondą. Toliau nutarta surengti vakarą su programu taip greitai, kaip bus galima išsimokinti, o pelną paskirti organo "Vyčio" naudai.

Kewanee's Vyčiai darbštūs. Jie vieni sudaro chorą, kuris gražiai pagieda bažnyčioje, o vakaruose gražiai palinksmina dainelėmis.

*Pirm. J. K. Dambrauskas,
J. Tamašauskaitė.*

WATERBURY, CONN.

Liet. Vyčių 7-ta kuopa mėnesiniame susirinkime nutarė parinkti aukų Kalėdinin Tautos Fondan. Po \$5.00 aukojo: Kun. Valantiejus, A. E. Petrauskaitė, B. K. Digrys, S. M.

Danaitis; po \$1.00: J. Bruzukas, J. Zujus, A. Mažeika. Smulkių aukų sumesta \$4.47c.; iš kuopos izdo paskirta \$10.00; tai viso labo Kalėdinin T. F. surinko \$37.47c. Pamačius, kad ligi 40 dolerių nedaug truksta, nariai, kaip bematant, sudarė pageidaujamą skaitlinę. Piniagai tuojau pasiūsta T. Fondo sekretoriui, K. Pakštui.

S. M. Danaitis.

CLEVELAND, OHIO.

Gruodžio 7 d. L. Vyčių 25 kp. laikė extra susirinkimą. Daug dalykų aptarta. Nutarta įsitaisyti Vyčių vėliavą. Išrinkta komitetas prisirengimui prie L. Vyčių VI-jo Kongreso. Patikimui Naujų Metų, nutarta įrengti vakarą. Už peržengimą Vyčių įstatų, iš kuopos prašalinta Jonas Brazauskas, kuris pristojė prie nezaležnikų už "klapčiuką."

Nuo seniau yra nutarta susijungus su C. L. Teatrališku Benu surengti milžinišką koncertą. Ir tas įvykis, tik nepaskirta kol-kas diena. Šis bendrai rengiamas koncertas bus labai svarbus, kadangi Vyčiai ir C. L. Tautiškas Benas lošia svarbiausią rolę tarpe Cleveland'o jaunimo. Todėl, jei dar kas nepriklauso prie Vyčių choro, lai prisideda ir lavinasi dailės šakoje. Vyčių choro repetitijos atsibuna šeštadieniais, vakarais, Pavelausko salėje (2452 St. Clair Ave.). Kiekvieno Vyčio yra šventa priederme kalbinti kodaugiausia jaunimo prie kuopos, o ypač prie choro, nes darbo bus daug tinkamam prisirengimui prie sutikimo ateinančio Vyčių Kongreso. Choro vedėju yra V. A. Greičius, kuris su pasišventimu darbuosis su Vyčiais. Bet reikia ir visiems dirbti, o darbas bus pasekmingas ir naudingas.

Ch. pirm. M. J. Š.

GARY, IND.

Gruodžio 31 d. L. Vyčių 82 kp. surengė šeimynišką vakarą pagerbimui moksleivio Ig. Bereišio, kuris vakaėjų laike šioje kolonijoje nemažai pasidarbavo.

Pasidrutinus vakariene, kurią skaniai sutaisė ponios O. Sabackienė, A. Vedeckienė ir A. Tamoliunienė, pirmininkas S. Kibartas trumpais žodžiais paaiškino vakaro tikslą ir paprašė gerb. kun. Pr. Rusio pratarti keletą žodžių. Musų dv. vadovas nurodė Vyčių organizacijos tikslą ir ragino nepaisant į įvairias kliutis, stotomas įvairių iškrypėlių, laikyties Vyčių organizacijos. Antras buvo perstatytas moksl. p. Ig. Bereišis, kuris nupiešė lietuvių tautos praeitį, jos nelaimes ir ragino visus po karės grįžti į Lietuvą ir pradėti gyvenimą tėvynėje neužleidžiant jos svetimiems užgyventi. Trečias kalbėjo p. K. Pažera, kuris išreiškė linkėjimus su Naujais Metais visiems svečiams ir Vyčių organizacijai. Ketvirtu kalbėtoju buvo p. A. Šlapelis. Kalbėjo apie muziką ir ragino jaunimą jos lavinties. Tarpuose kalbų buvo deklamacijų ir dainų. Deklėmavo p-lės V. Kalinauskaitė, M. Sakalauskaitė ir B. Mackaičiu-

tė; o dainavo p-lės K. Tamoliuniutė ir O. Palionutė. Baigiant programą pirm. S. Kibartas priminė reikalą sušelpiti moksleivių Ig. Bereišį ir pasiuntė torielį aplink stalą. Apėjus svečius, pasirodė \$41.90, kurie likosi in-teikti Ig. Bereišiui. Užsibaigus programui, sekė tautiniai žaislai.

Kupiškėnas.

Redakcijos atsakai.

V. M. Čekanauskui. Vėliau prisiųstą žinią dedame. Anksčiau prisiųstoje maža apčiuopiamo dalyko. Atidėjome į šalį.

Visur buvusiam. Žinutę apie Tautos Fondo skyriaus susirinkimą perdavėme dienraščiui "Draugui".

L. V. 49 kp. skrajunui. Eiles rašyti, reikia žinoti taisykles. Tamsta rašote be jokių taisyklių. Išrodo, kad proza ši-bei-tą gerai parašytumėte. Pamėginkite.

L. VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO SUSIRINKIMAS.

Vasario 3 d. šv. Jurgio par. svet. įvyks Lietuvos Vyčių Chicago Apskričio

susirinkimas. Bus labai svarbus. Senų reikalų ir naujų sumanymų bus daug. Kuopos, rinkite delegatus ir duokite jiems ingaliučių atstovauti šiame susirinkime.

L. V. CHICAGOS APSK. VALDYBA.

TYRO MEDAUS

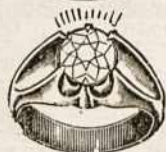
MEDAUS tyro galima gauti tiesiog iš Michigano lietuviškos farmos. Maži orderiai po 25c. svaras. Didesniais užsakymais — pigiau.

M. VALEŅIUS

P. O. Box 96

HART, MICHIGAN

Didžiausia
Krautuvė

Lietuviška
Chicagoje

Užlaikome laikrodžius ir laikrodėlius, aukšnius žiedus, šliubinius ir deimentinius, muzikas, gramofonus lietuviškais rekordais, koncertinas, ant kurių gali groti ir nemokantis visokių šokių: armonikas rusiškas ir prusines, importuotas ir taip jau rusiškas balalaikas ir gitaras. Taipgi vargonų pardavimas.

Taipgi taisome laikrodžius, laikrodėlius, visokius muzikališkus instrumentus ir revolverius. Savo darbą gvarantuojame. Musų kainos ant visko žemesnės, negu kitur. Gyvenantis už Chicago orderius galite siųsti per laiškus.

STEPONAS KAZLAWSKI

4632 S. ASHLAND AVE., CHICAGO, ILL.

TELEPHONE DROVER 7309

4632 S. Ashland Ave.,

CHICAGO, ILL.

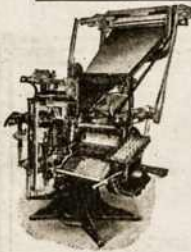
Lietuvos Vyčių Taupymo ir Skolinimo Bendrovė

Mūsų bendrovė skolina pinigus savo nariams, idant pagelbėjus nusipirkti arba pasirašyti namus, ir padeda nariams sutaupinti pinigus. Ši bendrovė yra reguliškai peržiurima per valdžią (State of Illinois). Šita bendrovė moka daugiau procentų ant taupinamų pinigų, negu kokia kita Banka. Jeigu nori, kad tavo pinigai būtų geroje vietoje padėti, tai pradėk būti jos nariu.

Pastaroji Bendrovė turi reguliškai susirinkimus kas penkėdėlis 7:30 val. vakare Šv. Jurgio parapijos svetainėje, kambarys No. 1, arba reikale kreipkitės pas raštininką:

P. BALTUTIS,
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Jums Visiems Reikalinga

Intertype mašina del rinkimo raižių.

Nes kiekvienas skaitote knygas, o jas beskaitant nuplyšta, jeigu yra be viršų, o kai su viršais, tai ilgiau laiko

Mes apdarome visokias — senas ir naujas knygas, taip kaip Tamstos reikalausite. Taipogi turime įrengę NAUJĄ SPAUSTUVĘ sulyg

vėliausios mados mašinomis. Ir atliekame įvairiausių spaudos darbus, kaip tai: knygas, laikraščius, konstitucijas, programus, laiškus ir visokių-visokiausių pasakelbimus, kokių tik kas reikalauja.

Užtai, gerbiamieji Vyčiai, kada turėsite kokį spaudos darbą arba knygų apdarymui, tai nepamirškite mūsų antrašo, o mes užtikriname, kad busite užganėdinti.

Su pagarba,
Kaulakiai Broliai. Sav.

THE LITHUANIAN PRINTING & BINDING HOUSE.

2214 West. 23rd Pl., Chicago, Ill.

Telephone Canal 107.

Nauja Knyga.

Vytė, Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė), buvusi 24 kp., o dabar 60-tos kuopos narė, išleido knygutę savo rašytų eilių. Didelio formato, 64 puslapių, ant geros popieros, su pagražinimais. Kaina tik 25c (vienas kvoteris).

Gerbiamieji Vyčiai, paremkite praplatindami ją laike savo vakarų tuo sustiprinsite dvasią jaunos dainininkės.

Galima gauti pas pačią autorę:

720 N. Main St., Kewanee, Ill.

P. S. Imantiems kartu daugiau, nuleidžiama didelis nuošimtis.

Vyčių Vėliavos.

Vyčių kuopos, norint kad būtų vieno da ir tikra vėliava, meldžiame su užsakytais kreipkitės prie mūsų. Mes, kaip Vyčiai, teisingai darbą atliksime. Vyčiams speciališkos kainos. Tap-pat išdirbame antspaudas, ženklelius, karunas, įvairioms organizacijoms.

Mūsų ilgų metų praktika visus užganėdins.

M. A. NORKUNAS,
340 So. Broadway, Lawrence, Mass.

"VYTIS"

Jaunimo dvisavaitinis laikraštis,
leidžia

Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$1.50
Pusmečiui75
Pavienis numeris	10c.
I užrubežių metams	\$2.00

"VYTIS"

1800 W. 46th St., Chicago, Ill.

:o—:o:

"VYTIS"

(The Knight)

Published twice a month by the
Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$1.50
6 month75
To Foreign Countries yearly	\$2.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"

1800 W. 46th St., Chicago, Ill.